

Arrest

nr. 351 700 van 19 augustus 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
 handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van
 haar minderjarige dochter X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DESENFANS**
 Eugène Plaskysquare 92-94/2
 1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, op 18 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 2 januari 2023 België zonder enig identiteitsdocument binnen en dient de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 oktober 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“[...]”

A. Feitenrelaas

U verklaart een Burundees staatsburger te zijn, behorende tot de Tutsi etnie en het Anglicaanse geloof, en op [...] augustus 1999 geboren te Bujumbura (Burundi). U voltooide uw middelbaar onderwijs. Sinds 2019 heeft u een relatie met [N.G.]. U heeft één dochter, [A.], geboren op [...] juni 2023 in België. Zij is verwekt tijdens het seksueel geweld.

Sinds oktober of november 2019, was u werkzaam als receptionist in restaurant [K.]. Een klant, [E.B.] vroeg u meermaals of u zijn tweede vrouw wou worden, wat u weigerde. Later, vroeg hij u of u lid wou worden van zijn vereniging [T.] – een sportorganisatie, die straatkinderen hielp. U diende de voorbereidende werken te doen (e.g. kinderen ontvangen, uniform voorbereiden, eten bereiden enz.). U werd aangenomen als secretaresse. [E.], de verantwoordelijke bij de organisatie, bleef u vragen of u zijn vrouw wou worden. Hij ging ook bij uw ouders langs met dit voorstel, en toen zij weigerden, mondde het uit in een ruzie. Uw vader raadde u aan om met dit werk te stoppen, wat u deed in november 2021. [E.] bleef u echter benaderen. In december 2021, kwam [E.] opnieuw naar uw ouderlijke huis en gaf twee miljoen BIF, stellende dat hij zijn bruid later zou ophalen. Uw vader weigerde opnieuw, en gooide het geld naar [E.]. Er ontstond opnieuw ruzie, waarbij uw vader werd bedreigd. Hij stelde dat u ook in het restaurant diende te stoppen. In januari 2022, werd u ontvoerd, en vastgehouden door [E.]. U werd het slachtoffer van seksueel geweld door [E.] en zijn vrienden. In de periode dat u was opgesloten, probeerde uw vader u te vinden, maar werd hiervoor ook bedreigd. Op een moment, werd u hulp aangeboden door [J.]. Tijdens een feestje, stelde [J.] voor dat u samen met zijn veiligheidsagent nieuwe alcohol ging halen. Deze veiligheidsagent had echter instructies om u te laten gaan, en u geld mee te geven. Hij raadde u aan om ver weg van uw familie te gaan/Burundi te verlaten. U verbleef twee dagen in het huis van [J.] in Kirundo. U contacteerde hier uw vader om uw identiteitsdocumenten op te sturen. Vervolgens verliet u Burundi, en verbleef drie maanden in Rwanda. U keerde vervolgens terug naar Burundi en reisde dezelfde dag, per vliegtuig, naar Servië. U reisde vervolgens verder – Eurodac Kroatië d.d. 04/11/2022; Eurodac Zwitserland d.d. 15/11/2022 – naar België, waar u aankwam op 2 januari 2023. De volgende dag, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vlucht, hingen de Imbonerakure rond uw huis. Zij kwamen vragen waar u zich bevond, en bedreigden uw broers en zussen en vader. Uw vader heeft uw broer [A.], die eerder meermaals was lastiggevallen, weggestuurd, maar niemand weet naar waar. Uw vader werd gearresteerd en mishandeld, en sindsdien heeft u niets meer vernomen. De familie van [J.] zijn veiligheidsagent werd bedreigd, en hijzelf is overleden. [J.] werd gearresteerd en mishandeld.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende documenten neer: Belgische geboorteakte van uw dochter (kopie); uw eigen Burundese geboorteakte (kopie); en een attest van bewezen diensten bij de Nationale Politie Burundi van uw vader (kopie d.d. 03/01/2020; d.d. 16/03/2018); opsporingsbericht m.b.t. uw vader (kopie d.d. 20/11/2023); attest pensioen (kopie d.d. 19/01/2012); attest werkongeval (kopie d.d. 26/08/2004); familiefoto van u, broers en zussen en vader en foto van uw vader in uniform.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest verdere vervolging door [E.], die ook de Imbonerakure ter beschikking heeft (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12/05/2025, hierna NPO, p. 18-19).

Afgaande op uw verklaringen is het CGVS niet overtuigd van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de daaruit voortkomende vrees.

1. Uw handelen tijdens uw reisweg staat haaks op uw voorgehouden vrees voor [E.], wat de geloofwaardigheid van deze vrees op de helling plaatst.

U heeft met uw eigen Burundese paspoort de grens overgestoken naar Rwanda (NPO, p. 7-8). Om naar Europa te reizen, bent u teruggekeerd naar Bujumbura, opnieuw met uw eigen Burundese paspoort (NPO, p. 7-8). U reisde vervolgens vanuit Bujumbura naar Europa, ook met uw eigen paspoort (NPO, p. 21). U werd hiermee geconfronteerd, maar kan geen dienstige verschoning geven (NPO, p. 21-22). Het is weinig aannemelijk dat u [E.] zou vrezen, die u omschrijft als "een belangrijk lid van de heersende partij en van de Imbonerakure" (CGVS Vragenlijst d.d. 22/09/2023 hierna, CGVS-V) en nadat u was aangeraden om weg uit Burundi te gaan (NPO, p. 10, 19), toch zou beslissen om steeds onder eigen naam te reizen én terug te keren naar Bujumbura om van daaruit te vertrekken.

2. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten vertonen verscheidene tegenstrijdigheden, wat de geloofwaardigheid ervan volledig ondermijnt.

- Bij DVZ verklaarde u dat uw vervolger [S.E.] heette (CGVS-V), terwijl u op het CGVS stelt dat hij [B.E.] heet (NPO, p. 13). U werd hiermee geconfronteerd, maar ontkent simpelweg dat u zijn naam heeft gezegd (NPO, p. 23), wat geen dienstige verschoning is, des te meer aangezien u wél een andere correctie deed met betrekking tot uw DVZ-interview.

- Bij DVZ, verklaarde u dat u in 2019 begon te werken bij de vereniging [T.] (CGVS-V). Echter, op het CGVS verklaart u te zijn begonnen werken in [K.] restaurant in oktober of november 2019, en dan pas zes of zeven maanden later kwam [E.] u vragen om lid te worden van de vereniging, dus in 2020 (NPO, p. 12) – hetgeen u later nogmaals bevestigt door te stellen dat u op het moment van zijn bezoek aan uw ouderlijke woning in juli 2021 ongeveer één jaar bij de vereniging werkte (NPO, p. 15). U herinnert zich niet in welke maand u lid werd (NPO, p. 14).

- Bij DVZ heeft u niets verteld over de twee bezoeken van [E.] aan uw ouderlijke woning, die telkens uitmondden in een ruzie/bedreigingen, voorafgaand aan uw ontvoering (NPO, p. 14-16).

- Bij DVZ stelde u dat de bedreigingen zijn begonnen toen u begon deel uit te maken van de vereniging (CGVS-V). Ook op het CGVS verklaart u aanvankelijk dat de eerste voorstellen tot huwelijk kwamen toen u al lid was van die vereniging (NPO, p. 13). Wanneer de Protection Officer u ter bevestiging uitdrukkelijk vraagt wanneer hij dit een eerste keer heeft gevraagd, stelt u nu dat hij dit al verschillende keren had gevraagd vooraleer u lid was van de vereniging, maar "voor mij was het niet serieus" (NPO, p. 13-14). Daarna verklaart u dan weer dat ook deze voorstellen op een dreigende manier waren (NPO, p. 20).

- Bij DVZ had u uitdrukkelijk verklaard dat u werd tegengehouden door een auto van Documentation (CGVS-V). Op het CGVS bent u echter veel vager. U verklaart dat er een pick-up met politieagenten passeerde, dus u aan de kant ging omdat deze doorgaans worden gevolgd door Burundese autoriteiten. De auto stopte echter, en u werd vervolgens langs achter aangevallen en geblinddoekt. U weet niet concreet van welke overheidsorganisatie de auto was die passeerde (NPO, p. 20-21).

- U bent tegenstrijdig over de periode dat u werd vastgehouden. Bij DVZ, heeft u verklaard dat u van 1 januari 2021 tot juli 2021 werd vastgehouden (CGVS-V), dus gedurende een periode van een half jaar. U maakt echter een correctie in uw Verzoek om Inlichtingen en stelt dat u pas bent weggevlucht in juli 2022 (Antwoord Verzoek om Inlichtingen d.d. 05/03/2025, hierna VI). Op het CGVS verklaart u echter pas in januari 2022 te zijn ontvoerd (NPO, p. 16), en verklaart dat u het huis pas in 2023 verliet (NPO, p. 16), wat niet mogelijk is gezien de Eurodac-hits en de datum van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier). U stelt nu ook uitdrukkelijk anderhalf jaar, in uw tijdlijn van januari 2022 tot juli 2023, ontvoerd te zijn geweest (NPO, p. 21).

- Bij DVZ stelde u dat [E.] reeds langskwam op de dag van uw ontvoering en u die nacht vertelde dat u daar was omdat u zijn huwelijksvoorstel had geweigerd (CGVS-V). Op het CGVS verklaart u de eerste twee dagen niet te hebben geweten waarom u ontvoerd was, dat [E.] pas de tweede dag kwam (NPO, p. 16).

- U verklaart uw Facebook sinds 31 december 2020 niet meer zelf te hebben gebruikt. [E.] zou op uw account zijn gegaan om "alles wat hij wilde, porno en zo'n soort van dingen. Hij postte ook de foto's die hij vroeger van mij heeft getrokken waarop ik niets aan had" te posten. U gebruikt nu een nieuwe Facebook. U verklaart dat uw oude Facebook onder de naam '[I.C.B.]' was, en uw nieuwe Facebook onder de naam '[C.B.I.]' is. Een controle op Facebook, bevestigt door u, toont echter aan dat uw oude Facebook onder de naam '[C.B.I.]' was en uw nieuwe Facebook onder de naam '[C.B.I.]' is (NPO, p. 8-9). Uw 'oude Facebook'

blijkt echter tot lang na de vervolgingsfeiten nog actief te zijn gebruikt, o.a. in 2023 een foto van u en uw dochter, waarop door verscheidene personen wordt gereageerd, en in 2024 een aankondiging dat u zich in België bevond. Het CGVS kan niet inzien waarom [E.] deze Facebook nog steeds zou gebruiken én toegang zou hebben tot zulke persoonlijke informatie over u. Het CGVS concludeert dan ook dat het een Facebook is die weldegelijk door u wordt gebruikt. Deze Facebook werd ook tijdens uw voorgehouden ontvoering gebruikt – het betreffen gewone posts, geen pornografisch of crimineel materiaal (zowel in 2021 (versie DVZ) als 2022 (versie CGVS)). In deze posts wordt er ook gereageerd en gesproken in de comments. U werd hiermee geconfronteerd, maar houdt vast dat [E.] uw Facebook gebruikte om pornografisch materiaal te posten (NPO, p. 23-24), en biedt dus geen verschoning.

- Bij DVZ verklaarde u dat u kon wegvlugten van de agenten toen jullie boodschappen gingen doen: u stelde dat u dringend naar het toilet diende te gaan, kocht menstruatieproducten, en vluchtte weg via de toiletten die aan de buitenkant van de winkel waren (CGVS-V). In tegenstelling, op het CGVS verklaart u dat u hulp heeft gekregen van [J.], dat op zijn aansturen u en zijn veiligheidsagent naar de winkel werden gestuurd. De veiligheidsagent had instructies gekregen om u vrij te laten, geld mee te geven, en uit te leggen naar waar u diende te gaan (NPO, p. 17-18). U werd hiermee geconfronteerd – de Protection Officer stelt dat u bij DVZ had verklaard dat u kon vluchten via de toiletten – en probeert uw fout te verschonen door een nieuwe versie te geven, echter gaat u hierbij in tegen zowel uw eerdere verklaringen voor het CGVS – door te stellen dat u werd vergezeld door twee personen, namelijk de veiligheidsagent en de chauffeur, terwijl u eerder stelde dat het dezelfde persoon was – als uw verklaringen voor DVZ – door te stellen dat u via de toiletten het huis van [E.] heeft verlaten, terwijl u eerder had verklaard dat u via de toiletten in de winkel kon ontsnappen. Uit uw antwoord blijkt duidelijk dat u de beperkte informatie die de Protection Officer u gaf over uw eerdere versie bij Dienst Vreemdelingenzaken probeert te passen in uw versie voor het CGVS.

- U verklaart dat uw helper [J.S.] is. U stelt: "recent heb ik informatie gekregen dat [J.] (...) ook slachtoffer is geworden door mijn situatie. Hij werd gearresteerd en geslagen. Hij is ook lid van CNDD-FDD, dus hij is gearresteerd en geslagen. Hij heeft blijkbaar gevraagd waarom hij, terwijl hij gedeputeerde is, waarom hij werd gearresteerd." (NPO, p. 19). Het CGVS heeft hierover geen informatie teruggevonden. Er werd wel landeninformatie gevonden, waaruit blijkt dat hij niet toebehoort aan CNDD-FDD, maar zetelt in het Assemblée Nationale voor de partij UJEDECO (Union des Jeunes Batwa pour le Développement Communautaire). Recentelijk (mei 2025) vond er een incident plaats, waarvan de Burundese overheid (Ministerie van Veiligheid) stelde dat het een gewoon verkeersincident betrof, namelijk een botsing en ruzie tussen dronken chauffeurs, maar waarvan [S.] stelt dat het een brutale poging tot kidnapping was (zie landeninformatie). Er werd geen landeninformatie teruggevonden waaruit een arrestatie van [S.] blijkt, noch werd deze door u voorgelegd.

- Bij DVZ heeft u verklaard dat uw familie uw documenten naar Kirundo heeft gebracht (CGVS-V). Op het CGVS stelt u echter dat uw vader ze heeft opgestuurd (NPO, p. 10).

3. Uw handelen tijdens de vervolgingsfeiten is weinig aannemelijk, wat het gebrek aan geloofwaardigheid bevestigt.

- Het is weinig aannemelijk dat indien [E.] u reeds verscheidene keren op een dreigende manier had gesteld dat u zijn vrouw diende te worden (NPO, p. 13, 14, 20), u toch zou ingaan op zijn werkvoorstel. U werd hiermee geconfronteerd, maar kan geen dienstige verschoning geven (NPO, p. 20).

- U verklaart dat na verscheidene bedreigingen (en weigeringen door u) [E.] bij uw ouders is langsgekomen met het huwelijksvoorstel, wat na hun weigering ook uitmondde in een ruzie, in juni 2021. Uw vader stelde daarop dat u de job diende te verlaten, want dat [E.] een slechte man was. U stemde daarmee in, na enkele tegenargumenten die door uw vader werden afgewezen, maar besloot wel uw contract gewoon uit te doen, waardoor u uiteindelijk pas in november 2021, dus vijf maanden later bent gestopt (NPO, p. 15). Opnieuw is het weinig aannemelijk dat indien [E.] u en uw familie bedreigde u toch gewoon bij hem zou blijven werken.

- Nadat de bedreigingen verder gingen na uw ontslag bij de vereniging én een tweede ruzie in uw ouderlijke woning, stelde uw vader dat u ook in het restaurant diende te stoppen. Opnieuw besloot u echter te wachten tot de storting van uw volgende loon (NPO, p. 16).

4. U blijkt vaag omtrent kernaspecten van uw relaas, wat het gebrek aan geloofwaardigheid ook bevestigt.

- U kan niet zeggen wanneer uw vader en broer zijn verdwenen, enkel dat het na uw vertrek uit Burundi was (NPO, p. 9).

- U verklaart dat [J.] – die u omschrijft als een vriend van [E.] die ook naar de feestjes kwam (NPO, p. 19)
- uit zichzelf heeft voorgesteld om u te helpen (NPO, p. 17). U weet niet waarom (NPO, p. 21).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen maakt dat het CGVS geen geloof hecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten en de daaruit voortkomende vrees voor [E.].

Met betrekking tot het beweerde ex-FAB (forces armées burundaises) profiel van uw vader, stelt het CGVS ook vast dat er geen aantoonbare vrees kan worden vastgesteld.

- Bij de aanvang van uw onderhoud verklaart u: "ik heb problemen gekregen omwille van de activiteiten van mijn vader." (NPO, p. 4). Dit komt later echter nergens terug in uw relaas. U bevestigt ook uitdrukkelijk dat de vermeende problemen van uw broer en vader het gevolg zijn van uw problemen met [E.] (NPO, p. 22).
- Pas wanneer er gepolst wordt naar of iemand politiek actief was in uw familie, antwoordt u ontkennend, maar stelt u dat uw vader eerder wel problemen zou gehad hebben met de Burundese autoriteiten, omdat hij in 2017 om medische verzorging had gevraagd voor een wonde die hij had opgelopen als militair (zie ook attest werkongeval in de groene map). "Er werd dan een dossier geopend naar vader en andere ex-Fab soldaten. De regering was niet blij. Vader kwam op de lijst van mensen die problemen hadden." Er is verder echter nooit meer iets gebeurd (NPO, p. 22), wat de gegrondheid van deze vrees onderuit haalt. Dit wordt verder bevestigd door de vaststelling dat uw vader zijn carrière heeft kunnen uitdoen tot zijn pensioen bij de Burundese politie, én dat jullie in 2018 én 2020 nog documenten konden bekomen van de Burundese autoriteiten met betrekking tot zijn loopbaan (zie groen map). U koppelt geen vrees voor uzelf aan dit 'probleem' van uw vader, die overigens zelf ook nog in Burundi verbleef toen u problemen kreeg, en pas gearresteerd werd na uw verdwijning, nadat hij naar u op zoek ging (NPO, p. 9-11). De problemen die uw vader kende naar aanleiding van uw eigen verdwijning zijn echter ongeloofwaardig, nu uw verklaringen over deze verdwijning volledig incoherent zijn (zie supra).
- Aangezien u voor uw vader geen uitdrukkelijke vrees naar aanleiding van zijn beweerde FAB-verleden aanhaalt, kan ook niet ingezien worden waarom u hier zelf enige vrees door zou kennen.
- Bovendien merkt het CGVS op dat de neergelegde documenten omtrent zijn loopbaan en pensioen inconsistenties in data met betrekking tot wanneer hij in dienst ging en wanneer hij op pensioen ging, vertonen (zie groene map, en uw eigen verklaring dat uw vader op pensioen ging in 2014, NPO p. 7, 12). Het betreffen hier ook kopieën, dewelke vatbaar zijn voor allerhande knip- en plakwerk, en dus überhaupt slechts een geringe bewijswaarde kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de omvang van het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in het land van herkomst van die aard is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus "Burundi: veiligheidssituatie" van 14 februari 2025 https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_veiligheidssituatie_20250214.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft.

President Evariste Ndayishimiye, die in mei 2020 vroegtijdig aan de macht kwam na de plotselinge dood van zijn voorganger Pierre Nkurunziza, vormde een regering die uitsluitend bestond uit leden van de Conseil national pour la défense de la démocratie – Forces pour la défense de la démocratie (CNDD-FDD), onder wie verschillende "hardliners" van het regime.

Hoewel president Evariste Ndayishimiye, in tegenstelling tot zijn voorganger, sinds hij aan de macht is, tot op zekere hoogte toenadering heeft gezocht tot de internationale gemeenschap, maken verschillende bronnen melding van sterke spanningen binnen de CNDD-FDD tussen de president en de secretaris-generaal van de partij, Révérien Ndikuriyo. Laatstgenoemde, die veel radicalere standpunten inneemt ten opzichte van de internationale gemeenschap en de oppositie, lijkt de boodschap van verzoening die door president Ndayishimiye wordt uitgedragen, te willen dwarsbomen. Waarnemers maken melding van voortdurende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of op wie als zodanig worden beschouwd) in het kader van een overheidsbeleid.

Meer dan vier jaar na de ambtsaanvaarding van president Ndayishimiye, en ondanks zijn verklaringen dat hij het rechtssysteem wil hervormen, corruptie wil bestrijden en de daders van misdrijven wil vervolgen, stellen verschillende waarnemers vast dat de mensenrechtensituatie niet aanzienlijk is verbeterd. In juli 2024 maakte de speciale rapporteur van de Verenigde Naties melding van een “inkrimping van de burgerlijke ruimte en onderdrukking van politieke tegenstanders, mediaprofessionals en mensenrechtenactivisten”.

Hoewel het overheidsgeweld minder flagrant is dan in 2015, wijzen verschillende bronnen erop dat alle structurele problemen die de VN-onderzoekscommissie had vastgesteld, nog steeds bestaan: willekeurige arrestaties van politieke tegenstanders of mensen die als zodanig worden beschouwd, foltering, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies, seksueel geweld, beperkingen van de vrijheid van meningsuiting en schendingen van economische en sociale rechten.

De meeste schendingen vallen onder de verantwoordelijkheid van de veiligheidstroepen, de Service national des renseignements (SNR) en de Imbonerakure, die over het algemeen straffeloos optreden. Het Initiative pour les droits humains au Burundi (IDHB) meldt een toenemende militarisering en een geleidelijke formalisering van de rol van de Imbonerakure in veiligheidsoperaties.

De slachtoffers van het geweld zijn voornamelijk activisten van de oppositiepartij, het Congrès national pour la liberté (CNL), en personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groepen. Activisten van andere oppositiepartijen en personen zonder politieke banden die weigeren zich aan te sluiten bij de regeringspartij of die kritiek hebben op de manier waarop het land wordt bestuurd, worden ook gevisieerd. De VN-onderzoekscommissie verklaarde in 2017 dat, hoewel de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn voor de daders van de schendingen, zij niet in de eerste plaats wegens hun etniciteit werden gevisieerd.

De ruimte voor het maatschappelijk middenveld en de media blijft beperkt. In 2023 en 2024 deden zich nieuwe gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenactivisten en journalisten voor. Veel activisten en journalisten blijven in ballingschap.

Het IDHB en de speciale rapporteur van de Verenigde Naties erkennen dat de schendingen door overheidsmedewerkers sinds 2022 zijn afgenomen. Deze bronnen maken melding van een “schijnbare rust”. Het aantal gewelddadige incidenten en slachtoffers, met name burgerslachtoffers, dat werd geregistreerd door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) in 2023 en 2024, is aanzienlijk lager dan in voorgaande jaren, hoewel ACLED in 2024 een lichte stijging van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2023 noteert. De Ligue Iteka claimt daarentegen een veel hoger aantal slachtoffers dan ACLED. Het aantal slachtoffers dat Ligue Iteka registreerde, omvat ook slachtoffers van niet-politieke misdrijven.

Net als in voorgaande jaren zijn de meest voorkomende vormen van geweld, in volgorde van belangrijkheid, aanvallen op burgers, gewapende confrontaties gevolgd door granaatontploffingen.

Volgens gegevens van ACLED is Cibitoke de provincie die het meest getroffen werd door geweld in 2023 en 2024. Cibitoke had zowel het hoogste aantal geweldincidenten (21 %) als het hoogste aantal slachtoffers (44 %). Deze provincie aan de grens met de Democratische Republiek Congo (DRC) in het noordwesten van het land omvat een deel van het Kibirawoud, een bolwerk van gewapende groepen die voornamelijk bestaan uit Rwandese rebellen.

Merk op dat er in 2024 in het noordwesten van het land weinig gewapende conflicten tussen de Burundese strijdkrachten en Rwandeesprekende gewapende groepen werden geregistreerd. Bovendien waren deze gewapende conflicten bijzonder doelgericht en beperkt tot grensgebieden.

Eind 2023 en begin 2024 eisten de Burundese rebellen van de RED Tabara verschillende gerichte en strategische aanvallen (geleidingsantenne, brug, militaire positie...) op in gemeenten die grenzen aan de DRC. Eind april en begin mei 2024 vonden verschillende granaataanvallen plaats in Bujumbura (bar, parking...).

Eind 2024 boden de buurlanden onderdak aan ongeveer 318.000 Burundese vluchtelingen en asielzoekers. Hoewel sinds 2017 254.000 vluchtelingen met UNHCR-bijstand naar Burundi zijn teruggekeerd, is deze terugkeerbeweging sinds 2022 minder intensief geworden. De terugkeer naar vaak berooide en kwetsbare gemeenschappen, moeilijke toegang tot bestaansmiddelen en basisdiensten en, in sommige gevallen, veiligheids- en toezichtproblemen beïnvloeden de re-integratie. Sommige gerepatrieerden gingen opnieuw in ballingschap, ondanks de slechte levensomstandigheden en de onveiligheid in de kampen.

Volgens verschillende bronnen blijft de economische situatie verslechteren en OCHA beweert dat de gevolgen van deze verslechtering rampzalig zijn voor de humanitaire situatie.

Uit de voormelde informatie blijkt duidelijk dat veel van de gewelddadige incidenten in Burundi doelgericht blijven, aangezien ze voornamelijk politiek van aard zijn. Bovendien zijn de meeste waarnemers het er nog altijd over eens dat de crisis vooral politiek van aard is. Deze incidenten eisen ook minder slachtoffers dan in de beginjaren van de crisis.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat de situatie in Burundi geen situatie is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte is het Commissariaat-generaal op basis van de objectieve informatie waarover het beschikt (zie COI FOCUS BURUNDI, Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays du 21 juin 2024 te raadplegen op de website [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi. le traitement reserve par les autorites nationales a leurs ressortissants de retour dans le pays](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_leurs_ressortissants_de_retour_dans_le_pays) van mening dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België verblijft of op doorreis is, en specifiek in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat het aanleiding geeft tot een gegronde vrees, wat hem betreft, voor vervolging in geval van terugkeer naar Burundi.

In 2015 leidde de crisis rond de derde ambtstermijn van president Pierre Nkurunziza tot de ontheemding van honderdduizenden Burundezers naar de buurlanden. Veel politieke figuren, leden van de regerende partij, leden van de oppositie maar ook leden van het maatschappelijk middenveld en van de pers zochten hun toevlucht in westerse landen, o.a. in België. De kritische houding van België ten opzichte van de Burundese regering na de crisis van 2015 en het groot aantal dissidenten dat zijn toevlucht in België heeft gezocht, hebben de betrekkingen tussen beide landen ernstig geschaad.

Uit bovenvermelde objectieve informatie blijkt echter duidelijk dat de betrekkingen tussen beide landen zich sinds de verkiezing van president Ndayishimiye in 2020 sterk in positieve zin hebben ontwikkeld. Het aantreden in juni 2020 van de nieuwe president, die blijkt geeft van meer openheid tegenover de internationale gemeenschap dan zijn voorganger, bracht een nieuwe dynamiek in de bilaterale betrekkingen tussen Burundi en België, wat resulteerde in talrijke ontmoetingen tussen Belgische en Burundese politieke hoogwaardigheidsbekleders. In 2022 hief de Europese Unie (EU) de begrotingssancties tegen de Burundese regering op en schafte gerichte sancties af tegen twee leidende figuren van het regime, waaronder generaal Gervais Ndirakobuca. Hoewel sommige bronnen aangeven dat elementen binnen het Burundese regime vijandig blijven staan tegenover België, verwelkomden de twee landen in december 2023 de normalisering van hun bilaterale betrekkingen en ondertekenden ze een nieuw bilateraal samenwerkingsprogramma ter waarde van 75 miljoen euro. Dit vijfjarenprogramma, dat in januari 2024 in werking trad, is het eerste sinds de rechtstreekse hulp aan Burundi in 2015 werd opgeschort.

Wat de betrekkingen tussen de Burundese autoriteiten en de diaspora in België betreft, wijzen verschillende bronnen erop dat president Ndayishimiye een aanpak wil volgen die enigszins verschilt van die van zijn voorganger Pierre Nkurunziza. Thans zijn de meeste inspanningen erop gericht om verschillende leden van de Burundese diaspora aan te moedigen om ofwel terug te keren naar Burundi ofwel de nationale agenda van de president te steunen en te investeren in het land. Tijdens zijn bezoeken in Brussel in 2022 en 2023 heeft president Ndayishimiye in België leden van de Burundese gemeenschap ontmoet, waaronder ook tegenstanders van het regime, waardoor de kanalen werden heropend voor een dialoog met degenen die jarenlang door de regering werden gedenigreed. De krant Journal Iwacu meldt dat de president tijdens de zevende editie van de week van de diaspora, die in augustus 2023 plaatsvond, de leden van de Burundese diaspora opriep om zich te verenigen en hen verzekerde dat de regering hen niet langer beschouwde als "vijanden van het land".

Hoewel de bronnen anderzijds wijzen op de wens van de Burundese autoriteiten om meer controle uit te oefenen op de Burundese diaspora in België dan in andere landen zoals Frankrijk, hebben de Belgische veiligheidsdiensten de impact en de capaciteit van de Service national de renseignement burundais (SNR) in België enigszins genuanceerd, alsook zijn vermogen om alle leden van de Burundese diaspora nauwlettend in de gaten te houden. Dezelfde bron beweert echter ook dat de SNR, ondanks de beperkte toezichtmiddelen, zeker kan rekenen op een netwerk van leden van de diaspora die sympathiseren met het Burundese regime, die op die manier informatie kunnen verzamelen en zelfs de politieke activiteiten van Burundese onderdanen die actief zijn in oppositiebewegingen, in België kunnen verstoren. Deze activiteiten zijn echter vooral gericht op invloedrijke leden van oppositieorganisaties zoals de MSD.

De Belgische veiligheidsdiensten geven ook aan dat, hoewel niet kan worden uitgesloten dat Burundezen uit België sporadisch problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten, het zeer onwaarschijnlijk is dat er een systematisch beleid is ingesteld om alle Burundezen die uit België terugkeren te intimideren, te arresteren of in het oog te houden.

Verder geven door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen aan dat Burundese onderdanen vaak heen en weer reizen tussen de twee landen.

Wat de terugkeer van Burundese onderdanen betreft vanuit België, registreerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tussen 1 januari 2018 en 31 december 2023, 31 door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) georganiseerde vrijwillige terugkeren (waaronder 8 begeleide minderjarigen en 21 volwassenen die een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend) en geen enkele gedwongen terugkeer vanaf het Belgische grondgebied sinds 2015. Anderzijds maakt de DVZ melding van 7 refoulements van Burundese onderdanen aan de grens in dezelfde periode, waaronder 3 een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend. Twee van hen werden onder politiebegeleiding gedwongen gerepatriëerd. In dit verband zijn sommige bronnen van mening dat gedwongen repatriëring door België onder politiebegeleiding de gerepatriëerde eventueel kan blootstellen aan problemen met de Burundese autoriteiten, waaronder de SNR.

Hoewel de wet tot regeling van de migratie in Burundi, die eind 2021 werd aangenomen, illegale binnenkomst, illegaal verblijf en illegaal vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft het Commissariaat-generaal geen enkele wetsbepaling gevonden die het vragen van internationale bescherming of een verblijf in het buitenland bestraft.

Hoewel sommige gesprekspartners van mening zijn dat de Burundese autoriteiten op de hoogte kunnen zijn van een aanvraag voor internationale bescherming, stellen de DVZ en IOM dat ze nooit de autoriteiten in het land van herkomst meedelen dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, hoewel de gesprekspartners van het Commissariaat-generaal niet allemaal dezelfde autoriteiten noemen, waren de meesten het eens over de aanwezigheid van de politie, in het bijzonder de agenten van het Commissariat général des migrations (CGM – vroeger bekend als “Police de l’air, des frontières et des étrangers” (PAFE)), die verantwoordelijk zijn voor immigratie en emigratie en reisdocumenten controleren, en over de aanwezigheid van de SNR. Enkele afzonderlijke gesprekspartners vermelden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, belastingontvangers van de Office burundais des recettes en gezondheidswerkers van het Institut national de santé publique.

Eenmaal op Burundees grondgebied maakt geen van de door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen echter melding van bijzondere procedures of controles voor Burundezen die terugkeren.

Bovendien melden de internationale rapporten die het Commissariaat-generaal raadpleegde over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019, geen enkel geval van eventuele problemen die Burundese onderdanen die uit België terugkeren ondervonden bij hun terugkeer.

De IOM in Burundi heeft verklaard dat Burundese onderdanen die hebben gekozen voor vrijwillige terugkeer vanuit België en die gedurende zes maanden worden opgevolgd door de IOM, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden. In november 2022 bevestigde ook het Ministère burundais des Affaires étrangères et de la Coopération au Développement (MAECD) aan de Belgische ambassadeur, in aanwezigheid van de IOM, dat er geen belemmeringen waren voor een ondersteuning via de programma's voor vrijwillige terugkeer en re-integratie.

Hoewel de meerderheid van de door het CGVS gecontacteerde bronnen aangeeft dat het loutere feit van doorreis of verblijf in België de Burundese onderdanen niet blootstelt aan problemen met hun autoriteiten wanneer ze terugkeren naar het land, wijzen sommige gesprekspartners er echter op dat mensen die in België om internationale bescherming hebben verzocht, en voor zover de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, kunnen worden gepercipieerd als opposanten of mensen die het imago van het land hebben besmeurd en dat ze hierdoor problemen riskeren met de Burundese autoriteiten. Deze gesprekspartners halen echter geen enkel concreet geval aan die hen bekend is of onder hun aandacht werd gebracht van Burundese uitgeprocedeerde verzoekers die vanuit België werden gerepatriëerd en na hun terugkeer in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten.

Daarnaast is de informatie die door de Move-coalitie (een platform van Belgische ngo's die begeleiding bieden aan migranten die in gesloten centra worden vastgehouden) werd verstrekt over twee Burundese onderdanen die werden gerepatrieerd/de toegang werden geweigerd aan de Belgische grens en die problemen zouden hebben ondervonden na hun terugkeer naar Burundi, vaag, onduidelijk en onzeker.

Wat betreft de Burundese onderdaan die in november 2022 werd gerepatrieerd, werden de weinige gegevens die ter kennis werden gebracht van het Commissariaat-generaal uiteindelijk door één van de bronnen ontkend. Bovendien komt de naam van de Burundese onderdaan nergens voor in de verschillende bronnen die het Commissariaat-generaal heeft geraadpleegd (in het bijzonder de rapporten die gepubliceerd worden door Burundese organisaties die een wekelijks of maandelijks overzicht geven van de mensenrechtenschendingen) en de Belgische diplomatieke bron verklaart dat ze hierover geen informatie heeft.

Wat de tweede Burundese onderdaan betreft, aan wie in februari 2023 de toegang tot het Belgisch grondgebied werd geweigerd, blijft de door de Move-coalitie verkregen informatie twijfelachtig daar zij voornamelijk gebaseerd is op de verklaringen van de persoon zelf. Bovendien heeft geen enkele onafhankelijke bron of uitgebreid onlineonderzoek de door het platform gerapporteerde informatie bevestigd.

Hoewel ze de regelmatige publicaties van verschillende Burundese mensenrechtenorganisaties blijft volgen, heeft CEDOCA vastgesteld dat de namen van de twee gerepatrieerde Burundese onderdanen er niet in voorkomen. Ook een zoekactie op Google eind april 2024 met de namen van deze twee personen leverde geen resultaten op.

Per slot van rekening wordt in voornoemde objectieve informatie geen enkel concreet en reëel geval gemeld van uitgeprocedeerde Burundese onderdanen die vanuit België werden gerepatrieerd en bij aankomst in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het niet tot haar taken behoort om op een louter hypothetische basis te beslissen.

Daarentegen blijkt duidelijk uit voornoemde informatie dat Burundese onderdanen met een specifiek profiel, o.a. omwille van een bewezen band met de oppositie of het maatschappelijk middenveld, problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten. In dit geval kan een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming een verzwarende factor zijn.

Het Commissariaat-generaal erkent bijgevolg dat, rekening houdend met de individuele/persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming, een internationale beschermingsstatus kan worden toegekend. Indien een Burundese verzoeker omwille van een specifiek profiel nood heeft aan bescherming zal deze hem worden toegekend.

In het licht van wat voorafgaat en na grondige analyse van de beschikbare informatie, is het Commissariaat-generaal van mening dat het loutere feit van een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming niet van dien aard is dat het om het even welke Burundese onderdaan in de ogen van de Burundese autoriteiten verdacht maakt van sympathieën voor de oppositie en dat dit verblijf bijgevolg niet voor elke Burundese onderdaan een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt in geval van terugkeer in Burundi.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Uw eigen geboorteakte en die van uw dochter ondersteunen uw verklaringen omtrent uw en haar identiteit.

U legt een opsporingsbericht neer met betrekking tot uw vader (zie groene map). Het werd opgesteld op 20 november 2023, en vermeldt dat hij wordt gezocht voor 'valselyk beschuldigen van een misdrijf' en 'weigeren te verschijnen.' Ten eerste, betreft het hier een kopie, dewelke vatbaar is voor allerhande knip- en plakwerk, en dus slecht een geringe bewijswaarde kent. Ten tweede, is het genoemde wetsartikel incorrect (het verwijst naar een andere overtreding dan degene die in het opsporingsbericht wordt vermeldt, zie blauwe map, wat het opsporingsbericht dus intern incoherent maakt). Het neergelegde stuk is dan ook niet van dien aard dat het bovenstaande veelvuldige opmerkingen over uw relaas kan verschonen.

De overige documenten werden reeds eerder besproken.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 31 juli 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de (oude) artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het *"algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht"*. Tevens is verzoekster van mening dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoekster gaat theoretisch in op de zorgvuldigheidsplicht en de (formele) motiveringsplicht.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) over de vermeende vervolging door E., lid van de Imbonerakure, en in haar vrees om *"opnieuw willekeurig te worden gearresteerd en door de Imbonerakure of de nationale politie te worden gemarteld of gedwongen gevangen te worden gezet, of zelfs te worden vermoord"*. Zij categoriseert de ondergane en gevreesde vervolging onder het motief "politieke overtuiging" in de zin van (oud) artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet en gaat in op de interpretatie van dit begrip en de situatie van (personen die worden beschouwd als) politieke tegenstanders in Burundi.

Verder betoogt verzoekster, onder verwijzing naar algemene informatie, dat de situatie van de Tutsi's in Burundi niet gelijkwaardig is en dat zij als Tutsi dan ook redenen heeft om aan te nemen dat zij op deze basis zou kunnen worden gediscrimineerd en vervolgd, of dat haar etnische afkomst haar situatie in ieder geval verergert en haar tot doelwit maakt.

Vervolgens gaat verzoekster, onder verwijzing naar landeninformatie en rechtspraak van de Raad, uitgebreid in op het lot van Burundese onderdanen die net als zijzelf een verzoek om internationale bescherming in België hebben ingediend. Zij is van mening dat *"het enkele feit dat iemand asiel aanvraagt in een Europees land, waaronder België, voldoende kan zijn om hem bloot te stellen aan ernstige schendingen van zijn mensenrechten"*. Zij meent verder dat zij, door in België internationale bescherming te vragen, duidelijk blijkt

heeft gegeven van haar voornemen om niet naar Burundi terug te keren, wat kan worden beschouwd als een teken van ongehoorzaamheid aan de Burundese autoriteiten of zelfs van verzet tegen de zittende regering, en dat zij bij terugkeer extra in de gaten zou worden gehouden vanwege haar verblijf in België. Zij benadrukt dat grote voorzichtigheid moet worden betracht bij de analyse van haar vrees voor vervolging.

Verzoekster gaat vervolgens, onder verwijzing naar diverse bronnen, in op de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie in Burundi. Zij meent dat er sprake is van een situatie van willekeurig geweld in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat dit geweld van voldoende intensiteit is om te kunnen stellen dat elke burger uit Burundi een reëel risico loopt dat zijn leven of persoon ernstig wordt bedreigd louter vanwege zijn aanwezigheid ter plaatse. Tevens meent zij dat zij, indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggestuurd, een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen zou lopen in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt toe dat zij vanwege haar specifieke profiel als "politiek tegenstander" een verhoogd risico loopt op schending van haar mensenrechten.

Verzoekster merkt verder op dat zij melding maakte van seksueel geweld dat zij in Burundi heeft ondergaan doch dat dienaangaande "*geen procedurele noodzaak [werd] erkend*". Zij meent dat de verwerende partij bij de analyse van haar verklaringen geen rekening heeft gehouden met haar kwetsbaarheid en stelt dat het trauma dat het gevolg is van voormelde seksuele agressie een extra reden vormt waarom zij niet naar Burundi kan terugkeren.

Zij herhaalt haar vrees voor de Imbonerakure, en met name E.B., en onderneemt vervolgens een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de adjunct-commissaris geen geloof hecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten en de daaruit voortkomende vrees te weerleggen, dan wel om de gedane vaststellingen te verklaren.

Verzoekster hekelt verder dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat er vragen werden gesteld over haar vrees met betrekking tot haar kind en dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat het belang van het kind in aanmerking is genomen. Verzoekster benadrukt tot slot dat niet gemotiveerd wordt met betrekking tot het seksueel geweld dat zij gedurende haar anderhalf jaar durende opsluiting heeft ondergaan.

Verzoekster besluit dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van haar verklaringen in twijfel te trekken en verwijst naar (oud) artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bewijslast wordt omgekeerd. Nochtans toont de verwerende partij niet aan dat er geen risico bestaat in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, aldus verzoekster.

3.1.2. Verzoekster vraagt in hoofddeorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en haar dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 3 maart 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar de COI Focus "*Burundi. Traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van Cedoca van 17 december 2025 en de COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 17 december 2025, beide online te consulteren via de vermelde weblinks.

3.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij andermaal ingaat op de risico's bij terugkeer naar Burundi na een verblijf en (het indienen van) een verzoek om internationale bescherming in België en stelt dat in dat verband rekening moet worden gehouden met het arrest van de Raad van 22 juli 2025 met nummer 330 266, waaruit zij citeert, een rapport van het *Forum pour la conscience et le développement* (FOCODE) van maart 2025, waaruit zij eveneens citeert, en een COI Focus over de veiligheidssituatie in Burundi "*van 17.5.2025*" (verzoekster doelt klaarblijkelijk op voormelde COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 17 december 2025, waaruit zij verder in haar aanvullende nota citeert). Verzoekster verwijst tevens naar de arresten gewezen door de Raad in algemene vergadering op 21 november 2025 met respectievelijk nummers 336 435 en 336 436.

3.2.3. Op 8 april 2026 legt verzoekster overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij een verklaring inzake psychologische begeleiding van 19 maart 2026 voegt (stuk 3).

Luidens voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet kunnen de partijen de Raad tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen en worden de daarin niet vervatte nieuwe elementen ambtshalve uit de debatten geweerd. Aangezien de debatten *in casu* gesloten werden ter zitting van 9 maart 2026 en voormelde verklaring inzake psychologische begeleiding op 8 april 2026 middels een aanvullende nota wordt bijgebracht, dient dit stuk ambtshalve uit de debatten te worden geweerd.

3.3. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van verzoeksters enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5. Luidens (oud) artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4^e van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de (oude) artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de (oude) artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk (oud) artikel 48/4 van die wet. Voorts acht verzoekster de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch geeft zij evenmin enige toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Ten overvloede kan hier aan worden toegevoegd dat uit hetgeen hoger, onder punt 3.4., is uiteengezet blijkt dat de adjunct-commissaris de bestreden beslissing formeel heeft gemotiveerd en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is.

3.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift hekelt dat bij de analyse van haar verklaringen geen rekening is gehouden met haar kwetsbaarheid ten gevolge van seksueel geweld dat zij in Burundi zou hebben ondergaan, dient vooreerst samen met de verwerende partij te worden vastgesteld dat verzoekster geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7/2, Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ). Verzoekster heeft doorheen de procedure ook geen enkel stuk neergelegd om de vermeende trauma's en ernstige geheugenstoornissen die daarvan het gevolg zouden zijn te staven, laat staan dat zij zou aantonen dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat is een coherent en consistent relaas uiteen te zetten in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Zulks kan evenmin uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijken. Hieruit blijkt in tegendeel dat verzoekster over het algemeen in staat was

de vragen die haar gesteld werden correct te begrijpen en hierop betekenisvolle antwoorden te formuleren. Verzoekster bleek tevens in staat om haar relaas op een gedetailleerde en gestructureerde wijze uiteen te zetten. Dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS omwille van haar vermeende psychische problematiek, dan wel om andere redenen, niet in staat zou zijn geweest om haar relaas op een functionele en zelfstandige wijze uiteen te zetten, kan geenszins blijken. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat verzoekers ook na verzending van de door haar gevraagde kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud geen opmerkingen heeft overgemaakt, zodat het vermoeden van instemming met de inhoud ervan overeenkomstig (oud) artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet geldt.

Verder blijkt dat verzoekster op het CGVS bevestigde dat haar eerdere onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) goed verlopen was. Zij maakte weliswaar melding van een vermeende fout, met name waar in het gehoorverslag zou zijn genoteerd dat zij in 2022 gearresteerd werd in plaats van in 2021, maar na verificatie bleek dit wel degelijk correct te zijn genoteerd. Hoewel verzoekster aanvankelijk voorhield dat bij de DVZ niet alles genoteerd werd wat zij had gezegd, diende zij desgevraagd toe te geven dat er verder niets op te merken was over haar interview bij de DVZ (AD, stuk 4 met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 3).

Het voorgaande in acht genomen, oordeelt de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.7. Beoordeling in het licht van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.7.1. Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Burundi, te hebben verlaten en er thans niet meer naar terug te kunnen keren uit vrees vermoord te worden door een zekere E. of de Imbonerakure. Verzoekster zou door E. meermaals gevraagd zijn om zijn tweede vrouw te worden, maar verzoekster zou dit telkens geweigerd hebben. Ook verzoeksters ouders zouden door E. meermaals benaderd zijn met het oog op een huwelijk, maar ook zij zouden het voorstel hebben afgewezen. Uiteindelijk zou E. verzoekster ontvoerd hebben en gedurende meerdere maanden hebben vastgehouden, waarbij verzoekster door zowel E. als kompanen die tot de Imbonerakure behoorden zou zijn misbruikt. Verzoekster zou er op een gegeven moment in geslaagd zijn te ontsnappen en te vluchten naar Rwanda, waar zij enige tijd zou hebben verbleven om vervolgens terug te keren naar Burundi en dezelfde dag per vliegtuig naar Servië te reizen. Van daaruit reisde verzoekster, via Kroatië en Zwitserland, verder naar België. Na haar vlucht zouden de Imbonerakure rond verzoeksters huis hebben gehangen en naar haar hebben geïnformeerd. Daarbij zouden zij haar broers, zussen en vader hebben bedreigd. Haar vader zou haar broer A. omwille van de bedreigingen hebben weggestuurd. Vervolgens zou haar vader zijn gearresteerd en geslagen, waarna niets meer van hem zou zijn vernomen.

3.7.2. De Raad is, na grondige lezing en bestudering van verzoeksters verklaringen, in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten en voorgehouden vrees voor E. en de Imbonerakure niet *in concreto* aannemelijk maakt.

3.7.2.1. Vooreerst dient te worden gewezen op meerdere incoherenties in verzoeksters verklaringen met betrekking tot de chronologie van de relevante feiten.

Bij de DVZ verklaart ze dat ze van januari 2021 tot juli 2021 werd vastgehouden door haar ontvoerder E. en dat ze, nadat ze erin geslaagd was te vluchten, zich gedurende drie dagen verschuilde in de provincie Kirundo, van waaruit zij naar Rwanda zou zijn gevlucht, om daar tot oktober 2022 te blijven (AD, stuk 7.2, vragenlijst, vraag 3.5). Verzoekster verklaart nog bij de DVZ dat zij Burundi op 8 oktober 2022 verliet en de volgende dag aankwam in Servië (AD, stuk 7.2, verklaring DVZ, vraag 42). Op het CGVS verklaart zij geheel in tegenspraak hiermee dat ze op 1 januari 2022 werd ontvoerd en tot juli 2023 werd vastgehouden (NPO, p. 16, 21), dat zij Burundi pas verliet op 8 oktober 2023 en dat zij daarvoor slechts gedurende drie maanden in Rwanda verbleef (NPO, p. 7-8). Die laatste verklaringen zijn niet alleen tegenstrijdig met wat verzoekster bij de DVZ liet optekenen maar bovendien manifest in tegenspraak met de Eurodac-hits die blijken uit haar dossier en het feit dat zij op 3 januari 2023 om internationale bescherming heeft verzocht in België. Verzoekster draagt met het betoog in haar verzoekschrift alleen maar bij aan de verwarring door daarin enerzijds voor te houden dat zij haar land tussen juni en juli 2022 verlaten heeft (verzoekschrift, p. 57) en anderzijds te volharden in haar verklaringen van januari 2022 tot juli 2023 opgesloten te zijn geweest (verzoekschrift, p. 60, 62).

Waar verzoekster ter verschoning van de vastgestelde inconsistenties in haar relaas aanvoert bijzonder verward te zijn als gevolg van het ernstige trauma dat zij heeft opgelopen, dient te worden herhaald dat hiervan geen attest voorligt. Bovendien mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich herinnert of zij eerder zeven maanden dan wel een jaar en zeven maanden in gevangenschap heeft doorgebracht, nog los van het jaar of de jaren waarin die gevangenhouding zich situeert. Indien verzoeker zich niet meer goed kan

herinneren wanneer de feiten zich hebben voorgedaan of hierover twijfelt, mag ten andere worden verwacht dat zij dit ook aangeeft, *quod non*.

Waar verzoekster bij de DVZ verklaarde dat zij in 2019 begon te werken voor de vereniging van E. (AD, stuk 7.2, vragenlijst, vragen 3.3 en 3.5), blijkt uit haar verklaringen afgelegd op het CGVS dat dit pas in 2020 was. Zij zou immers in oktober of november 2019 beginnen werken zijn bij restaurant K. en na zes of zeven maanden zou E., die er klant was, gevraagd hebben of zij lid wou worden van de vereniging (NPO, p. 12, 14). Verder verklaart zij dat het eerste bezoek van E. aan haar huis in juli 2021 plaatsvond en dat zij op dat moment al één jaar bij de vereniging werkte (NPO, p. 15). Het weze herhaald dat verzoekster haar vermeende ernstige geheugenstoornissen niet staft met enig begin van bewijs en zich hierop derhalve niet dienstig kan beroepen ter verschoning van de vastgestelde inconsistenties in haar verklaringen.

Blijkens zowel verzoeksters verklaringen afgelegd bij de DVZ als haar initiële verklaringen afgelegd op het CGVS begonnen de problemen met E. pas nadat verzoekster voor zijn vereniging was beginnen werken (NPO, p. 12-13). Vervolgens gevraagd wanneer E. haar de eerste keer vroeg om zijn vrouw te worden, wijzigt verzoekster haar verklaringen en stelt ze dat dit haar al verscheidene keren gevraagd werd vooraleer zij lid werd van de vereniging (NPO, p. 13-14). Verzoekster kan niet overtuigen waar zij in haar verzoekschrift haar verklaringen met elkaar in overeenstemming tracht te brengen door voor te houden dat E. het aanvankelijk niet serieus meende toen hij haar voorstelde om met hem te trouwen en hij steeds serieuzer en dreigender werd nadat zij zich bij de vereniging had aangesloten. Verzoekster bevestigde immers dat E. reeds in het begin op een dreigende manier vroeg om zijn vrouw te worden (NPO, p. 20).

3.7.2.2. Verder merkt de Raad op dat verzoekster incoherente verklaringen aflegt over de identiteit van de persoon die zij vreest. Zo verklaart zij bij de DVZ dat haar vervolger S.E. heette (AD, stuk 7.2, vragenlijst, vraag 3.5), terwijl zij op het CGVS stelt dat hij B.E. heette (NPO, p. 13). Verzoekster werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd aan het einde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, maar ontkende eenvoudigweg de achternaam van E. te hebben vermeld bij de DVZ, in weerwil van voorgaande vaststelling én het feit dat zij aan het begin van haar persoonlijk onderhoud bevestigde in het verslag van haar gehoor bij de DVZ geen andere fouten te hebben opgemerkt behalve het jaar waarin zij gearresteerd werd – wat na verificatie geen fout bleek te zijn, zoals hoger opgemerkt (NPO, p. 3, 23). Tevens verklaarde verzoekster bij de DVZ dat E. een belangrijk lid van de heersende partij en van de Imbonerakure was (AD, stuk 7.2, vragenlijst, vraag 3.5), doch blijkt dit geenszins uit haar verklaringen afgelegd op het CGVS. Daar werd zij nochtans expliciet gevraagd naar de link tussen E. en de Imbonerakure maar kwam zij in haar antwoord niet verder dan dat de veiligheidsagenten die aanwezig waren in het huis waar zij werd vastgehouden Imbonerakure waren die met E. samenwerkten. Hierop doorgevraagd, stelde verzoekster louter te denken dat E. ook tot de Imbonerakure behoorde, zonder hiervan zeker te zijn. Zij zou dit hebben afgeleid uit de conversaties die zij soms hoorde toen zij in het huis van E. werd vastgehouden (NPO, p. 19). Het vage en hypothetische karakter van deze verklaringen staat in schril contrast met de schijnbare zekerheid waarmee zij E. een belangrijk lid van de regeringspartij en de Imbonerakure noemde bij de DVZ.

3.7.2.3. Ook met betrekking tot het verloop van de voorgehouden feiten heeft verzoekster geen coherente verklaringen afgelegd.

Bij de DVZ liet verzoekster optekenen dat zij door agenten van de “*Documentation*” werd tegengehouden en meegenomen naar een onbekende plaats (AD, stuk 7.2, vragenlijst, vraag 3.5). Uit haar verklaringen afgelegd op het CGVS blijkt daarentegen dat ze niet weet om welke overheidsorganisatie het ging en dat ze dacht dat het ofwel Imbonerakure of de politie waren, ofwel de inlichtingendienst “*Documentation*” (NPO, p. 21). In haar verzoekschrift herhaalt zij slechts dat zij niet zeker is van de identiteit van de personen die haar hebben gearresteerd omdat zij langs achteren is aangevallen en geblinddoekt. Evenwel kan niet worden ingezien waarom verzoekster dan bij de DVZ zou specificeren dat zij werd tegengehouden door een auto van de “*Documentation*”. De uitleg in het verzoekschrift dat zij de “*Documentatie*” heeft genoemd als vertegenwoordiger van de autoriteiten, gezien de banden van E. met de Imbonerakure en de autoriteiten, is duidelijk na reflectie tot stand gekomen en kan niet overtuigen, temeer daar wederom niet kan worden ingezien waarom verzoekster een welbepaalde overheidsinstantie zou noemen zonder te weten of die iets met haar vermeende ontvoering te maken heeft.

Bij de DVZ verklaart verzoekster dat E. reeds langskwam op de dag van haar ontvoering en haar die nacht vertelde dat zij daar was omdat zij zijn huwelijksvoorstel had geweigerd (AD, stuk 7.2, vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart zij de eerste twee dagen niet te hebben geweten waarom zij ontvoerd was en dat E. pas de tweede dag kwam (NPO, p. 16). Door in haar verzoekschrift louter de tweede versie van de feiten te bevestigen, heft verzoekster deze tegenstrijdigheid niet op, noch biedt zij daarvoor een aannemelijke uitleg.

Wat betreft de manier waarop ze aan haar ontvoerder kon ontkomen, liet verzoekster bij de DVZ optekenen dat zij meeding met enkele veiligheidsagenten van personen die aanwezig waren op een feest bij E. om boodschappen te doen en dat ze van de gelegenheid profiteerde om te ontsnappen. Verzoekster zou de

agenten bij aankomst in de winkel hebben wijsgemaakt dat ze dringend naar het toilet moest en via de toiletten, die zich buiten de winkel bevonden, kunnen vluchten zijn (AD, stuk 7.2, vragenlijst, vraag 3.5). Volgens het relaas dat zij op het CGVS uiteenzet heeft een zekere J., een collega van E. die aanwezig was op diens feest, een centrale rol gespeeld in haar ontsnapping, aangezien deze J. haar geholpen zou hebben door haar met zijn veiligheidsagent naar de winkel om drank te sturen met de opdracht haar te laten ontsnappen. Bij aankomst aan de winkel zou de veiligheidsagent van J. haar geld gegeven hebben en haar opgedragen hebben een taxi naar Kirundo te nemen, waar zij twee dagen in een huis zou hebben verbleven (NPO, p. 17-18). Door andermaal in haar verzoekschrift de tweede versie van de feiten te bevestigen, doet verzoekster geen afbreuk aan, noch biedt zij enige verklaring voor, de vastgestelde tegenstrijdigheid. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift meent dat haar verklaringen elkaar aanvullen. Zelfs indien wordt aangenomen dat zij via het toilet van de winkel is weggegaan, zoals zij thans poneert, blijft de vaststelling dat zij bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van de financiële en logistieke hulp van J., die cruciaal blijkt te zijn geweest om te kunnen ontsnappen, en er in tegendeel liet optekenen dat zij de agenten die haar vergezelden naar de winkel om de tuin diende te leiden om te kunnen ontsnappen. Dit zijn twee fundamenteel verschillende versies die hoegenaamd niet met elkaar te verenigen zijn.

De door verzoekster gegeven informatie met betrekking tot J., de persoon die haar zou helpen ontsnappen hebben is bovendien strijdig met, of vindt geen steun in, de beschikbare landeninformatie. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met reden als volgt gemotiveerd:

“U verklaart dat uw helper [J.S.] is. U stelt: “recent heb ik informatie gekregen dat [J.] (...) ook slachtoffer is geworden door mijn situatie. Hij werd gearresteerd en geslagen. Hij is ook lid van CNDD-FDD, dus hij is gearresteerd en geslagen. Hij heeft blijkbaar gevraagd waarom hij, terwijl hij gedeputeerde is, waarom hij werd gearresteerd.” (NPO, p. 19). Het CGVS heeft hierover geen informatie teruggevonden. Er werd wel landeninformatie gevonden, waaruit blijkt dat hij niet toebehoort aan CNDD-FDD, maar zetelt in het Assemblée Nationale voor de partij UJEDECO (Union des Jeunes Batwa pour le Développement Communautaire). Recentelijk (mei 2025) vond er een incident plaats, waarvan de Burundese overheid (Ministerie van Veiligheid) stelde dat het een gewoon verkeersincident betrof, namelijk een botsing en ruzie tussen dronken chauffeurs, maar waarvan [S.] stelt dat het een brutale poging tot kidnapping was (zie landeninformatie). Er werd geen landeninformatie teruggevonden waaruit een arrestatie van [S.] blijkt, noch werd deze door u voorgelegd.”

Verzoekster minimaliseert deze vaststellingen in haar verzoekschrift in zoverre zij meent correct te hebben aangegeven dat J.S. een parlamentslid was. Het is in dezen wel degelijk van belang dat J.S. blijkens de beschikbare informatie, die verzoekster overigens niet betwist, voor een oppositiepartij en niet voor de regeringspartij zetelt in het parlement (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, nrs. 2 en 3). Verzoeksters onwetendheid beperkte zich aldus niet louter tot de functie die J.S. bekleedde, zoals zij in haar verzoekschrift voorhoudt.

3.7.2.4. De ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas wordt bijkomend bevestigd door de informatie die kan worden teruggevonden op haar sociale media. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden als volgt overwogen:

“U verklaart uw Facebook sinds 31 december 2020 niet meer zelf te hebben gebruikt. [E.] zou op uw account zijn gegaan om “alles wat hij wilde, porno en zo’n soort van dingen. Hij postte ook de foto’s die hij vroeger van mij heeft getrokken waarop ik niets aan had” te posten. U gebruikt nu een nieuwe Facebook. U verklaart dat uw oude Facebook onder de naam ‘[I.C.B.]’ was, en uw nieuwe Facebook onder de naam ‘[C.B.I.]’ is. Een controle op Facebook, bevestigd door u, toont echter aan dat uw oude Facebook onder de naam ‘[C.B.I.]’ was en uw nieuwe Facebook onder de naam ‘[C.B.I.]’ is (NPO, p. 8-9). Uw ‘oude Facebook’ blijkt echter tot lang na de vervolgingsfeiten nog actief te zijn gebruikt, o.a. in 2023 een foto van u en uw dochter, waarop door verscheidene personen wordt gereageerd, en in 2024 een aankondiging dat u zich in België bevond. Het CGVS kan niet inzien waarom [E.] deze Facebook nog steeds zou gebruiken én toegang zou hebben tot zulke persoonlijke informatie over u. Het CGVS concludeert dan ook dat het een Facebook is die weldegelijk door u wordt gebruikt. Deze Facebook werd ook tijdens uw voorgehouden ontvoering gebruikt – het betreffen gewone posts, geen pornografisch of crimineel materiaal (zowel in 2021 (versie DVZ) als 2022 (versie CGVS)). In deze posts wordt er ook gereageerd en gesproken in de comments. U werd hiermee geconfronteerd, maar houdt vast dat [E.] uw Facebook gebruikte om pornografisch materiaal te posten (NPO, p. 23-24), en biedt dus geen verschoning.”

Door in haar verzoekschrift zonder meer te volharden in haar bewering dat E. haar oude facebookprofiel gebruikt heeft om haar verder te belagen en de informatie die de verwerende partij in dit verband bijbrengt als “niet relevant” en “niet op echt bewijsmateriaal [...] gebaseerd” af te doen, brengt verzoekster geen ernstige en valabele argumenten aan ter weerlegging van voorgaande vaststellingen.

3.7.2.5. De Raad acht het geheel van voorgaande vaststellingen en bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten door toedoen van E. niet het minste geloof kan worden gehecht. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift inzake de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot haar handelen tijdens haar

reisweg, respectievelijk tijdens de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten, welke motieven de Raad overtuigend acht, is niet van aard een ander licht te werpen op de overige draagkrachtige motieven.

3.7.2.6. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoekster beweert te hebben gekend in Burundi, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de daaraan gerelateerde vervolgingsfeiten waarvan haar familieleden het slachtoffer zouden zijn geworden, met name de arrestatie en verdwijning van haar vader en broer A. (NPO, p. 4).

Verzoekster legt bovendien zeer vage verklaringen af over de verdwijning van haar broer A. en haar vader. Hoewel verzoekster hierover informatie zou hebben verkregen via haar zus, kan zij niet preciezer zijn dan dat *“alles is gebeurd na mijn vertrek uit Burundi”*, dat haar broer *“ergens werd gearresteerd en dan even opgesloten”*, dat haar vader toen de beslissing nam om A. *“ergens te laten heengaan, maar niemand wist waar precies”*, dat toen A. en later ook haar vader verdwenen zijn en dat niemand meer informatie heeft over haar vader en broer sinds hun verdwijning (NPO, p. 9). Nochtans zouden er getuigen zijn van de verdwijning van haar vader (NPO, p. 11). Dat verzoekster niet preciezer kan aangeven wanneer haar vader zou zijn verdwenen dan *“sinds 2023”*, is derhalve niet aannemelijk (NPO, p. 9). Verzoekster verklaart tevens te hebben gehoord dat haar vader *“blijkbaar zou zijn gestorven”* (NPO, p. 18). Verzoekster verklaart tevens informatie te hebben gekregen dat ook J., die haar hielp te ontsnappen aan E., gearresteerd en geslagen werd en dat hij blijkbaar gevraagd heeft waarom hij, terwijl hij gedeputeerde is, gearresteerd werd, en weet verder te vertellen dat mensen op de hoogte waren dat diens chauffeur haar ergens naartoe had gebracht, waarna zijn familie zou zijn bedreigd en de chauffeur zelf zou zijn gedood (NPO, p. 18-19). Zo uit deze verklaringen dient te worden afgeleid dat zij wel degelijk over bronnen en mogelijkheden beschikt om op de hoogte te worden gebracht van hetgeen verschillende personen die betrokken zouden zijn geweest bij de persoonlijke feiten die zij aanhaalt zou zijn overkomen, kan het geheel niet overtuigen dat zij dermate vage en gebrekkige informatie heeft over het lot van haar vader en broer.

Verzoekster beperkt zich verder tot loutere beweringen waar zij in haar verzoekschrift aangeeft dat er momenteel soms Imbonerakure in de buurt van haar ouderlijk huis komen om te controleren of zij niet is teruggekeerd en dat haar zussen en moeder van adres zijn veranderd en haar zussen zelfs van school zijn veranderd om geen problemen te krijgen.

3.7.2.7. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoekster beweert te hebben gekend in Burundi, kan ook niet worden aangenomen dat verzoeksters dochter A., die in juni 2023 in België geboren werd, verwekt werd tijdens de verkrachtingen waarvan verzoekster het slachtoffer zou zijn geworden tijdens haar vasthouding (NPO, p. 11).

3.7.3. Verzoekster verklaart bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud dat ze problemen gekregen heeft omwille van de activiteiten van haar vader (NPO, p. 4), maar dit blijkt niet uit haar relaas.

In zoverre zij gewag maakt van een bijkomende vrees omwille van de activiteiten van haar vader, dient vooreerst te worden vastgesteld dat zij het profiel van haar vader als voormalig lid van de *Forces armées burundaises* (FAB) niet aannemelijk maakt gelet op meerdere inconsistenties in de documenten die zij neerlegt met betrekking tot de loopbaan en het pensioen van haar vader. De gegevens die werden ingevuld op de twee neergelegde attesten van geleverde diensten zijn tegenstrijdig. Volgens het attest van 16 maart 2018 was verzoeksters vader werkzaam bij het ministerie van Nationale Defensie van 1982 tot 31 december 2004 en vervolgens bij het ministerie van Openbare Veiligheid van 1 januari 2005 tot 31 december 2013, datum waarop hij in ruste werd gesteld. Volgens het attest van 3 januari 2020 begon hij vijf jaar later bij het ministerie van Nationale Defensie te werken, in 1987, en ging hij een jaar eerder, op 31 december 2012, op pensioen. Uit deze attesten blijkt verder dat verzoeksters vader vanaf 2005 tot aan zijn pensioen als brigadier bij de nationale politie werkzaam was, terwijl zijn functie bij het ministerie van Nationale Defensie niet wordt vermeld (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 3, attesten werk vader). In het neergelegde pensioenattest van 19 januari 2012 staat te lezen dat verzoeksters vader sinds 1 juli 2007 van een pensioen geniet (*ibid.*, nr. 5, pensioenattest), wat niet strookt met de vermeldingen in voormelde attesten dat haar vader eind 2012 respectievelijk eind 2013 op pensioen zou zijn gegaan. Verzoekster zelf verklaart dan weer dat haar vader in 2014 op pensioen ging, wat nog een ander tijdstip is (NPO, p. 7).

Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeksters vader enige tijd als militair werkzaam is geweest bij de FAB, kan niet blijken dat hij of zij op heden een gegronde vrees koesteren omwille van zijn beweerde FAB-verleden, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“Pas wanneer er gepolst wordt naar of iemand politiek actief was in uw familie, antwoordt u ontkennend, maar stelt u dat uw vader eerder wel problemen zou gehad hebben met de Burundese autoriteiten, omdat hij in 2017 om medische verzorging had gevraagd voor een wonde die hij had opgelopen als militair (zie ook attest werkongeval in de groene map). “Er werd dan een dossier geopend naar vader en andere ex-Fab soldaten. De regering was niet blij. Vader kwam op de lijst van mensen die problemen hadden.” Er is verder

echter nooit meer iets gebeurd (NPO, p. 22), wat de gegrondheid van deze vrees onderuit haalt. Dit wordt verder bevestigd door de vaststelling dat uw vader zijn carrière heeft kunnen uitdoen tot zijn pensioen bij de Burundese politie, én dat jullie in 2018 én 2020 nog documenten konden bekomen van de Burundese autoriteiten met betrekking tot zijn loopbaan (zie groen map). U koppelt geen vrees voor uzelf aan dit 'probleem' van uw vader, die overigens zelf ook nog in Burundi verbleef toen u problemen kreeg, en pas gearresteerd werd na uw verdwijning, nadat hij naar u op zoek ging (NPO, p. 9-11). De problemen die uw vader kende naar aanleiding van uw eigen verdwijning zijn echter ongeloofwaardig, nu uw verklaringen over deze verdwijning volledig incoherent zijn (zie supra)."

3.7.4. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het rechtsplegingsdossier, maakt verzoekster de problemen die zij in Burundi zou hebben gekend met, en de vrees die zij op heden stelt te koesteren voor, een zekere E. en de Imbonerakure niet aannemelijk, noch maakt zij aannemelijk dat zij op heden een gegronde vrees heeft omwille van de vermeende vroegere activiteiten van haar vader bij de FAB. Zij kan zich derhalve niet dienstig beroepen op deze vermeende problemen en activiteiten ter staving van het risico dat zij bij terugkeer meent te lopen.

De documenten die zij tijdens de administratieve fase van de procedure heeft neergelegd en die hoger nog niet werden besproken, kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Verzoeksters geboorteakte en die van haar dochter bevatten loutere identiteitsgegevens die *in casu* niet worden betwist. De familiefoto en de foto van verzoeksters vader in uniform bevatten geen objectieve aanwijzingen met betrekking tot de identiteit van de afgebeelde personen en de omstandigheden waarin of het tijdstip waarop deze foto's werden genomen, noch met betrekking tot de voorgehouden problemen (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1, 2 en 7, geboorteakten verzoekster en dochter, familiefoto en foto van vader in uniform). Wat betreft het opsporingsbericht van 20 november 2023 waarin wordt vermeld dat verzoeksters vader wordt gezocht voor "*dénonciation calomnieuse*" en "*refus de comparution*", wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing terecht op dat het genoemde wetsartikel blijkens de objectieve informatie opgenomen in het administratief dossier naar een ander misdrijf verwijst dan degene die in het opsporingsbericht worden vermeld (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 4, opsporingsbericht). Verzoekster laat deze vaststelling, die de bewijskracht van dit document ondermijnt, geheel ongemoeid in haar verzoekschrift en doet er derhalve geen afbreuk aan.

3.7.5. In zoverre verzoekster een vrees voor de Imbonerakure zou aanhalen, los van haar vermeende problemen met E., wijst de Raad erop dat verzoekster op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen problemen heeft met de Imbonerakure die losstaan van haar relaas (NPO, p. 19).

3.7.6. In zoverre verzoekster meent niet naar Burundi terug te kunnen keren omwille van een trauma opgelopen als gevolg van het seksueel geweld waarvan zij aldaar het slachtoffer zou zijn geworden, dient te worden herhaald dat zij de context waarin dit seksueel geweld zich zou hebben voorgedaan niet aannemelijk maakt waardoor ook aan dit geweld op zich geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster blijft verder in gebreke medische of psychologische stukken bij te brengen die het vermeende trauma in haar hoofde daadwerkelijk vaststellen. Nog daargelaten de laattijdigheid ervan, kan uit het attest van begeleiding van 19 maart 2026 dat na het sluiten der debatten werd neergelegd niets blijken omtrent de aard of de ernst van de psychologische klachten naar aanleiding waarvan verzoekster en haar dochter sinds eind 2025 psychologisch worden opgevolgd (aanvullende nota verzoekster neergelegd op 8 april 2026, stuk 3).

3.7.7. Waar verzoekster in haar verzoekschrift hekelt dat de motivering van de bestreden beslissing geen enkele opmerking over haar kind bevat en uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat er vragen zijn gesteld over de vrees met betrekking tot dit kind, merkt de Raad op dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk gevraagd heeft of verzoekster voor haar dochter dezelfde problemen vreest als deze die zij in eigen hoofde aanhaalde, dan wel of zij voor haar dochter een afzonderlijk probleem vreest, los van haar eigen problemen. Verzoekster antwoordde als volgt: "*Hetzelfde probleem als ik, want ik heb kind bij mij, maar ik ken haar papa niet, dus dat is het probleem*" (NPO, p. 24). Het weze herhaald dat aan de problemen die verzoekster stelt te vrezen bij terugkeer naar Burundi geen geloof kan worden gehecht, omwille van de redenen die in de bestreden beslissing worden uiteengezet en thans door de Raad in essentie worden bevestigd. Daar geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster geschetste gewelddadige context waarin haar dochter zou zijn verwekt, kan niet worden aangenomen dat haar dochter het resultaat is van een verkrachting door een man die zij niet kent en dat zij om die reden problemen vreest bij terugkeer.

Wat betreft de kritiek dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat het belang van het kind in aanmerking is genomen, wijst de Raad er nog op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, en de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad

van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347), duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. De verwerende partij zou haar bevoegdheid te buiten gaan mocht zij een vreemdeling die niet aan de in de voormelde bepalingen vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

3.7.8. Het geheel aan voorgaande vaststellingen en overwegingen in acht genomen, maakt verzoekster haar vermeende profiel van politiek tegenstander niet aannemelijk. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweringen als zouden zij en haar familie zich verzet hebben tegen het gedwongen huwelijk met een vermeend lid van de Imbonerakure, kan evenmin worden aangenomen dat zij om die reden worden beschouwd als (politieke) tegenstanders en vijanden van de Imbonerakure en autoriteiten. Daar verzoekster de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten en de hulp die zij van J.S. zou hebben gekregen om daaraan te ontsnappen niet aannemelijk maakt, kan zij evenmin volhouden dat zij "*om deze extra reden als verbonden met de politieke oppositie wordt beschouwd*", nog daargelaten hogere vaststelling dat verzoekster J.S. tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verkeerdelijk als een lid van de regeringspartij aanduidde. Hoger is tevens reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster of haar vader op heden problemen kennen met de autoriteiten omwille van het vermeende FAB-verleden van haar vader, laat staan dat zou kunnen worden aangenomen dat verzoekster om die reden als politiek tegenstander zou worden gezien.

3.7.9. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verder opmerkt dat niet wordt betwist dat zij tot de Tutsi-etnie behoort en meent dat er redenen zijn om aan te nemen dat zij op deze basis zou kunnen worden gevisieerd, gediscrimineerd of vervolgd bij terugkeer naar Burundi, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster op het CGVS op geen enkel moment heeft aangegeven dat zij bij terugkeer naar Burundi een vrees koestert louter omwille van haar behoren tot de Tutsi-etnie en dat zij ook nooit heeft aangegeven concrete problemen te hebben gekend in Burundi omwille van haar etnie, behoudens de ongeloofwaardig bevonden problemen met E., die haar "*die kleine tutsi*" zou hebben genoemd (NPO, p. 17). Verzoekster brengt ook in haar verzoekschrift geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan op basis waarvan zou kunnen aangenomen dat zij bij terugkeer naar Burundi zal worden gevisieerd en vervolgd louter omdat zij een Tutsi is. Zij verwijst naar algemene informatie over de situatie van de Tutsi's in Burundi, zonder deze op haar persoon te betrekken. De Raad benadrukt in dit verband dat uit de beschikbare landeninformatie, met name de COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 14 februari 2025, duidelijk naar voren komt dat de vervolging van (vermeende) tegenstanders van de machthebbers in Burundi in wezen politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet determinerend is. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen hij *infra*, onder punt 3.7.10.1., uiteenzet. *In casu* kan niet blijken dat verzoekster of haar familieleden omwille van hun Tutsi-afkomst in Burundi problemen kennen of kenden. Waar zij in haar verzoekschrift voorhoudt dat haar vader op onrechtmatige wijze ontslagen werd vanwege zijn Tutsi-afkomst en hem in het verleden al medische zorg werd geweigerd, blijkt dit nergens uit haar verklaringen noch uit de door haar neergelegde documenten. Integendeel blijkt dat haar vader tot aan zijn pensioen is kunnen blijven werken en dat hij en andere militairen weliswaar niet konden rekenen op tussenkomst van de regering in de vergoeding van medische kosten gemaakt naar aanleiding van verwondingen of ziekten opgelopen tijdens de uitoefening van de dienst, doch niet dat hen medische zorg zou zijn ontzegd (NPO, p. 7, 22; AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 3, 5 en 6).

3.7.10. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift en aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Burundi te worden vervolgd omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Aldus dient de Raad na te gaan of verzoekster nood heeft aan internationale bescherming vanwege een vrees verbonden aan de behandeling door de Burundese autoriteiten van Burundese onderdanen die in België hebben verbleven en/of een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Om deze vraag te beantwoorden, moet rekening worden gehouden met alle actuele en relevante informatie die door beide partijen is verstrekt, zowel wat betreft de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten in Burundi als wat betreft de huidige houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van Burundese onderdanen die naar hun land terugkeren, met name na een verblijf en/of het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

3.7.10.1. Wat vooreerst de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten betreft, merkt de Raad op dat deze nog steeds precair is. Uit de geraadpleegde algemene informatie blijkt namelijk dat er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaatsvinden, zoals willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies en foltering. De belangrijkste daders zijn de politie, de inlichtingen- en veiligheidsdienst *Service national de renseignement* (hierna: de SNR) en de Imbonerakure (de jeugdafdeling van de regerende partij, de CNDD-FDD, georganiseerd als gewapende militie), die over het algemeen straffeloos kunnen handelen. Hoewel de slachtoffers van deze daden voornamelijk personen zijn die banden hebben, of ervan verdacht worden banden te hebben, met de oppositie, alsook personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groeperingen, merkt de Raad op dat verschillende organisaties of verenigingen melding maken van ernstige misdaden tegen burgers zonder specifieke politieke connotatie. Mensenrechtenorganisaties geven aan dat het moeilijk is om het aantal schendingen en slachtoffers te bepalen door moeilijkheden voor internationale organisaties om toegang te krijgen tot het land, de vrees van slachtoffers en getuigen voor represailles, de wijdverbreide angst onder de bevolking en het toezicht op leden van het maatschappelijk middenveld en de pers.

Wat de etnische factor betreft, blijkt uit verschillende rapporten van de onderzoekscommissie van de Verenigde Naties dat, hoewel in sommige gevallen de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn geweest, deze slachtoffers voornamelijk het doelwit waren vanwege hun (vermeende) oppositie tegen de Burundese regering. Niettemin is het belangrijk om ook rekening te houden met het rapport van EurAc, een netwerk van tientallen ngo's die actief zijn in Centraal-Afrika, van mei 2025 over de situatie vóór de verkiezingen van dat jaar waarin wordt aangegeven dat Burundese Tutsi's die recentelijk in Rwanda hebben verbleven een bijzondere risicogroep vormen, met name in de regio's Bubanza, Cibitoke, Kayanza, Ngozi, Kirundo, Muyinga en Bujumbura, vanwege een heropleving van de spanningen met Rwanda. In februari 2025 meldt het collectief SOS Médias Burundi in de oostelijke provincies Cankuzo, Muyinga en Ruyigi een "*intensification des discours à caractère ethnique, la multiplication des patrouilles nocturnes et des arrestations arbitraires*" in verband met het conflict in het oosten van de DRC.

Bovendien blijft de speelruimte van het maatschappelijk middenveld en de media in Burundi beperkt en worden zij nauwlettend in de gaten gehouden. De afgelopen jaren zijn er nog steeds gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenverdedigers en journalisten gemeld.

Ten slotte blijkt uit algemene informatie ook dat de economische situatie in Burundi steeds verder verslechtert (hoge inflatie en vrijwel geen economische groei), met rampzalige gevolgen voor de humanitaire situatie op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs en voedselzekerheid. Volgens de speciale rapporteur van de Verenigde Naties blijft corruptie endemisch en treft zij de hoogste regeringsniveaus, de administratie, de openbare aanbestedingen en het rechtssysteem.

De hierboven beschreven context noopt tot grote voorzichtigheid bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen.

3.7.10.2. Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt verder dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese diaspora in België en de Burundezen die uit België terugkeren, ongeacht of zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de ontwikkeling van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk zijn verbeterd en zelfs hebben geleid tot een nieuw bilateraal samenwerkingsakkoord tussen Burundi en België eind 2023, ter waarde van 75 miljoen euro.

Waar in bovengenoemde informatie ook melding wordt gemaakt van een incident dat in september 2025 heeft geleid tot de beslissing van de Burundese regering om de directeur van het Belgisch Agentschap voor Internationale Samenwerking (Enabel) tot *persona non grata* te verklaren, blijft dit een geïsoleerd incident dat, in de huidige stand van zaken, op zich geen ander licht werpt op de aanmerkelijke verbetering van de bilaterale betrekkingen en de heropening van de politieke dialoog tussen België en Burundi sinds 2020.

Hoewel de Belgische veiligheidsdiensten een mogelijke toename van de interne repressie in de aanloop naar de verkiezingen van 2025 en 2027 en nieuwe dodelijke aanslagen van RED-Tabara op Burundese bodem, die Burundi ertoe zouden kunnen aanzetten druk uit te oefenen op België om maatregelen te nemen tegen leden van de oppositie in België, als risicofactoren voor een verslechtering van de diplomatieke betrekkingen met België beschouwen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de laatste verkiezingen van juni 2025 hebben geleid tot nieuwe significante spanningen in de bilaterale betrekkingen tussen beide landen of tot druk op België om Burundese opposanten in de diaspora aan te pakken.

3.7.10.3. De Raad stelt vervolgens vast dat er geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie voorligt waaruit blijkt dat het loutere verblijf in België aanleiding geeft tot problemen bij terugkeer. De meeste bronnen maken daarentegen melding van mogelijk ernstige problemen wanneer de persoon een specifiek

profiel heeft, bijvoorbeeld omdat hij verdacht wordt van banden met de oppositie of lid is van het maatschappelijk middenveld.

3.7.10.3.1. Wat in de huidige context de kennis van de Burundese autoriteiten betreft over de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezers die in België verblijven, met inbegrip van de eventuele indiening van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Burundese diaspora in België en de Burundese bevolking in het land zelf onderworpen zijn aan een zekere mate van toezicht.

Volgens de Belgische veiligheidsdiensten waarmee Cedoca contact heeft opgenomen, beschikt de ambassade van Burundi in België over een "antenne" van de SNR die belast is met het identificeren van buitenlandse dreigingen. De SNR houdt toezicht op de onlineactiviteiten van leden van de diaspora en ondersteunt operaties om politieke tegenstanders in het buitenland in diskrediet te brengen. Bovendien is het volgens de gecontacteerde Belgische veiligheidsdiensten vrijwel zeker dat de SNR in Burundi zelf betrokken is bij het toezicht op vluchtelingen/terugkeerders. Hiervoor kan het rekenen op een uitgebreid netwerk voor het verzamelen van informatie onder overheidsaanhangers binnen de diaspora en de bevolking, en het is zeer waarschijnlijk dat de SNR informatie over teruggekeerde Burundezers kan verkrijgen dankzij het systeem van "*cahiers de ménage*", een bijzonder indringend surveillancesysteem dat Burundese huishoudens verplicht een register bij te houden van bewoners en bezoekers, dat vooral wordt gebruikt in de "*quartiers contestataires*", de wijken van Bujumbura waar vaak een meerderheid van de bevolking uit Tutsi's bestaat, waar in 2015 de meest gewelddadige demonstraties plaatsvonden en waar veel regionale en internationale vluchtelingen vandaag vandaan komen. De SNR beschikt ook over een zekere capaciteit om de telefooncommunicatie in Burundi te controleren, die kan worden gebruikt om '*high profile returnees*' te surveilleren. Ten slotte leggen de Belgische veiligheidsdiensten nog de nadruk op de verschillende initiatieven voor de digitalisering van het beheer en de controle van de internationale mobiliteit, die de surveillancemogelijkheden van de Burundese inlichtingendiensten zouden kunnen versterken.

Wat meer specifiek de indiening van een verzoek om internationale bescherming betreft, beweren sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen worden gebracht via de ambassade of de diaspora. Het is echter onduidelijk hoe deze informatie concreet kan worden verkregen, gelet op de verplichting die op de Belgische asielinstanties rust om het beroepsgeheim en de vertrouwelijkheid van informatie waarover zij beschikken met betrekking tot individuele verzoeken om internationale bescherming, te respecteren. Gelet op de hierboven geschetste context van een zekere mate van toezicht, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de verzoeker om internationale bescherming zelf geen ruchtbaarheid geeft, bijvoorbeeld op sociale netwerken of in de media, aan het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien blijkt uit de contacten van Cedoca met de Algemene Directie van de DVZ en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) dat geen van beide instanties in het kader van de door hen georganiseerde vrijwillige terugkeer aan de ambassades meedeelt of de betrokken personen al dan niet een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De lokale autoriteiten worden echter altijd op de hoogte gebracht van een (gedwongen) repatriëring, aangezien een laissez-passer wordt afgegeven op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het betrokken land doorgeeft. In geval van gedwongen repatriëring met een geldig paspoort wordt de ambassade niet automatisch op de hoogte gebracht, maar kan zij hiervan op de hoogte zijn op basis van de codes op de passagierslijst, indien zij deze lijst controleert.

In het licht van het bovenstaande is de Raad dan ook van oordeel dat niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten via hun surveillancesysteem in zowel België als Burundi per definitie kennis hebben van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name van het indienen van verzoeken om internationale bescherming door die onderdanen.

3.7.10.3.2. Afhankelijk van het specifieke profiel of bepaalde specifieke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming kan er echter een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaan dat de Burundese autoriteiten kennis nemen van dergelijke informatie.

In dit verband identificeren de verschillende bronnen die Cedoca heeft geraadpleegd personen die actief zijn in de politieke oppositie, met name leden van bepaalde politieke partijen, bewegingen of organisaties die in Burundi zijn uitgesloten of geschorst, leden van een oppositiemedium, personen wier mening telt, zoals een leider of een lid van het maatschappelijk middenveld, of personen die door de Burundese justitie zijn veroordeeld wegens hun betrokkenheid bij de poging tot staatsgreep in 2015, als profielen die bij hun aankomst of tijdens hun verblijf in Burundi het voorwerp kunnen uitmaken van een vorm van vervolging. Ook het gedrag van de betrokkene, het feit of hij of zij in het buitenland activiteiten heeft ontplooid die als schadelijk voor de Burundese regering worden beschouwd, en het feit dat deze regering daarvan op de hoogte is, zijn bepalend.

3.7.10.3.3. Wat betreft het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België als bron van vrees voor een persoon die *a priori* geen specifiek profiel heeft, zoals hierboven vermeld, merkt de Raad op dat de informatie waarover hij beschikt divers, weinig concreet en deels tegenstrijdig is.

Zo zijn sommige bronnen van oordeel dat Burundezinnen die terugkeren na internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, en ervan uitgaande dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, problemen zullen krijgen met hun autoriteiten omdat ze zouden kunnen worden beschouwd als politieke opposanten of als personen die het imago van het land hebben aangetast. Deze problemen worden echter ofwel niet nader gespecificeerd, ofwel is er sprake van het feit dat men geregistreerd wordt en mogelijk door de SNR wordt vastgehouden en ondervraagd. Andere bronnen zijn van mening dat het enkele feit dat een Burundese onderdaan in België internationale bescherming heeft aangevraagd, hem niet blootstelt aan problemen.

In de mate dat bepaalde bronnen die melding maken van een mogelijk probleem bij terugkeer in dit verband ook verwijzen naar de verklaringen die de woordvoerder van de Burundese minister van Binnenlandse Zaken in oktober 2022 heeft afgelegd over Burundezinnen die via de zogenaamde Balkanroute naar Servië zijn gereisd, merkt de Raad op dat de beschikbare informatie over het lot van de Burundezinnen die in 2022 uit Servië zijn gerepatrieerd, weinig gedetailleerd en zeer uiteenlopend is. Sommige bronnen geven aan dat de betrokken personen zijn ondervraagd en/of gevangengezet (mogelijk voor enkele dagen), terwijl andere bronnen stellen dat zij met rust zijn gelaten. Het standpunt dat door de Burundese mensenrechtenorganisatie APRODH wordt ingenomen in een publicatie van december 2025, zijnde dat de Burundese autoriteiten het aanvragen van asiel nu als een misdrijf op zich beschouwen en Burundezinnen die in het buitenland om internationale bescherming hebben verzocht en werden afgewezen als opposanten worden gezien die gerechtelijk dienen te worden vervolgd, kan niet worden bijgetreden, nu dit louter gebaseerd blijkt te zijn op voormelde verklaringen van de woordvoerder van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken uit 2022 en er geen indicaties zijn van een actief vervolgingsbeleid ten aanzien van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming.

Uit de cijfers in de algemene informatie blijkt vervolgens dat 41 Burundese onderdanen de Belgische autoriteiten om hulp hebben gevraagd bij de organisatie van hun vrijwillige terugkeer naar hun land tussen 2018 en juli 2025 en dat de IOM bevestigt dat de Burundezinnen die ervoor hebben gekozen vrijwillig uit België terug te keren en die gedurende zes maanden zijn gevolgd, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden.

Verder blijkt dat Cedoca zijn contacten heeft gevraagd of zij concrete voorbeelden kennen van personen die problemen hebben gehad met de autoriteiten na een verblijf en/of een verzoek om internationale bescherming in België, en dat alle bronnen ontkennend hebben geantwoord. Bovendien wordt in geen van de recente internationale rapporten en rapporten van Burundese ngo's die Cedoca heeft geraadpleegd over de mensenrechtensituatie in Burundi concreet melding gemaakt van repatriëringen van Burundese onderdanen, noch van eventuele problemen die Burundese onderdanen ondervinden bij hun terugkeer naar hun land per vliegtuig vanuit het buitenland (met inbegrip van België) louter omdat zij in het buitenland hebben verbleven en/of daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, of om enige andere reden. Ook in de geraadpleegde onafhankelijke Burundese en internationale media is hierover geen informatie gevonden. Verschillende Burundese accounts op sociale media maken melding van een Burundese onderdaan die in Zweden woont en die in september 2025 kort na zijn vrijwillige terugkeer naar Burundi door de SNR zou zijn gearresteerd en later overgebracht naar de centrale gevangenis van Bujumbura. De reden voor deze arrestatie zou evenwel zijn dat de betrokkene zich in een privégesprek tijdens een tussenlanding kritisch zou hebben uitgelaten over de Burundese autoriteiten en vervolgens zou zijn aangegeven door zijn reisgenoot.

Waar Cedoca door de coalitie Move is gecontacteerd over de vermeende arrestatie van een Burundees die in november 2022 gedwongen zou zijn gerepatrieerd uit België nadat zijn verzoek om internationale bescherming was afgewezen, blijkt enerzijds dat de informatie die Cedoca bij verschillende actoren in het veld (al dan niet aanwezig in Burundi) heeft verzameld niet eenduidig is, en anderzijds dat deze vermeende arrestatie zelfs niet gedocumenteerd wordt in de rapporten van Burundese organisaties die periodieke overzichten van mensenrechtenschendingen publiceren. De Move-coalitie meldt dat een tweede Burundees in februari 2023 door België zou zijn teruggestuurd en bij zijn terugkeer zou zijn ontvoerd en mishandeld, maar erin geslaagd zou zijn te ontsnappen. Alle informatie hierover is echter afkomstig van de betrokkene zelf en wordt niet bevestigd door andere bronnen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de Belgische diplomatieke bron die zowel in april 2024 als in 2025 werd gecontacteerd, bevestigt dat er momenteel zeer frequent heen-en-weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundese onderdanen, met inbegrip van bepaalde personen die in België een beschermingsstatus genieten of die de Belgische nationaliteit hebben verworven. Deze bron vermeldt bovendien dat verschillende opposanten die na de gebeurtenissen van 2015 naar België waren gevlucht, naar Burundi zijn teruggekeerd en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen.

Gezien het bovenstaande moet worden opgemerkt dat geen van de informatie waarover de Raad beschikt melding maakt van concrete en naar behoren gedocumenteerde gevallen van Burundese onderdanen die bij hun terugkeer problemen hebben ondervonden met hun autoriteiten, uitsluitend vanwege hun verblijf en/of hun verzoek om internationale bescherming in België. Gezien het ontbreken van concrete voorbeelden en het feit dat de mogelijke problemen waarmee verzoekers om internationale bescherming na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België te maken kunnen krijgen door de bronnen vaak niet duidelijk worden omschreven, is de Raad van mening dat deze informatie eerder speculatief van aard is. Het enkele feit dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming die naar Burundi terugkeren, aan een veiligheidsbeoordeling kunnen worden onderworpen, volstaat niet om te concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

3.7.10.3.4. Met betrekking tot de Tutsi-etnie, is het belangrijk te benadrukken dat, waar hoger vermeld wordt dat de crisis in Burundi een uitgesproken politiek karakter heeft, vertegenwoordigers van een intergouvernementele organisatie die Cedoca in Bujumbura heeft ontmoet, aangeven dat een Burundees die naar het land terugkeert en waarvan de autoriteiten weten dat hij een verzoek om internationale bescherming in België of elders heeft ingediend, zal worden ondervraagd over wat hij daar heeft gedaan, maar dat de behandeling zal variëren naargelang zijn etnische afkomst; een Hutu zal waarschijnlijk geen problemen ondervinden, maar in het geval van een Tutsi zullen de autoriteiten nagaan of hij banden heeft met de oppositie of het maatschappelijk middenveld. Zelfs in geval van een gedwongen repatriëring onder politiebegeleiding zullen de autoriteiten rekening houden met de etnische afkomst; een Hutu die geen actief lid is van de oppositie hoeft zich geen zorgen te maken, terwijl er altijd een groot wantrouwen zal bestaan ten opzichte van een Tutsi en alles wat het land "bezoedelt". Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat een Tutsi-etnie een risicoverzwarende factor is waarmee rekening moet worden gehouden.

3.7.10.4. Gelet op de voorgaande vaststellingen en na zorgvuldige lezing van de beschikbare informatie over Burundi en de situatie van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming, besluit de Raad op basis van alle elementen die hem ter beschikking zijn gesteld, zoals *supra* samengevat, geanalyseerd en afgewogen, dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat elke Burundees die vanuit België naar Burundi terugkeert na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten heeft.

3.7.10.4.1. Dit sluit echter niet uit dat in bepaalde omstandigheden, afhankelijk van het specifieke profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees aannemelijk kan worden gemaakt. Een individuele beoordeling is dus noodzakelijk en het is aan de verzoeker om zijn gegronde vrees voor vervolging als gevolg van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België concreet aan te tonen.

Te dezen merkt de Raad op dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan worden afgeleid dat er verschillende factoren zijn die van invloed kunnen zijn op de gegrondheid van de vrees, zoals:

- het bestaan van een aanwijzing dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België,
- de etniciteit van de verzoeker,
- zijn eventuele eerdere problemen met de autoriteiten of de belangstelling die zij in het verleden voor hem hebben getoond,
- zijn geografische herkomst,
- zijn persoonlijke of familiale banden met leden van de oppositie,
- zijn gedrag en zijn activiteiten in België en de eventuele zichtbaarheid hiervan.

Bij de individuele behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen moeten de asielinstanties dus rekening houden met deze factoren, de intensiteit ervan en het cumulatieve effect ervan om te bepalen of deze factoren de persoonlijke vrees van de verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, kunnen versterken en desgevallend voldoende aannemelijk maken.

3.7.10.4.2. *In casu* wordt niet betwist dat verzoekster tot de Tutsi-etnie behoort, dat zij haar land van herkomst niet later dan 2022 – afgaand op Eurodac-gegevens in haar dossier – op legale wijze verlaten heeft en dat zij op 3 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België, waar zij sindsdien verblijft.

Zoals hoger uiteengezet, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten en hieraan gekoppelde vrees voor E. en de Imbonerakure en toont verzoekster evenmin aan dat zij enige vrees koestert omwille van het beweerde FAB-verleden van haar vader. Verder blijkt uit haar dossier niet dat verzoekster in België bepaalde politieke of andere activiteiten ontwikkelt die de aandacht van

haar autoriteiten zouden kunnen trekken, noch dat zij om andere redenen bij terugkeer als een politiek opposant zou worden gezien.

Wat betreft verzoeksters Tutsi-etnie, herinnert de Raad eraan dat uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat de vervolging van tegenstanders (of vermeende tegenstanders) van de regering in Burundi hoofdzakelijk politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet doorslaggevend is. De Raad verwijst in dit verband naar de punten 3.7.9. en 3.7.10.3.4. van dit arrest en besluit dat dit element *in casu* op zich, dan wel in combinatie met enig ander element van het onderhavige geval, niet volstaat om de vrees van verzoekster om bij haar terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege haar verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, aannemelijk te maken.

Verzoekster laat na te duiden in welke zin haar (geografische) herkomst het risico in haar hoofd om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden geviséerd en vervolgd verhoogd.

Verder kan de loutere omstandigheid dat verzoekster sinds januari 2023 in België verblijft, beschouwd in het licht van het geheel van de omstandigheden die haar persoonlijke situatie kenmerken, niet volstaan om aan te nemen dat zij hier in het vizier van de Burundese autoriteiten is gekomen, dan wel zal komen bij terugkeer, temeer niet blijkt dat zij in België politieke activiteiten uitoefent, noch dat zij in contact staat met landgenoten die dergelijke activiteiten wel uitoefenen.

Wat betreft verzoeksters bewering voorafgaand aan haar vlucht uit Burundi naar België enige tijd in Rwanda te hebben verbleven, dient te worden opgemerkt dat verzoekster de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot haar verblijf in Rwanda niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor ook de geloofwaardigheid van dit verblijf op de helling komt te staan. Bovendien werd hoger, onder punt 3.7.2.1., gewezen op het feit dat verzoekster met betrekking tot de periode en de duur van haar verblijf in Rwanda tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Daargelaten de geloofwaardigheid van haar loutere bewering haar paspoort in Kroatië te zijn verloren (AD, stuk 7.2, verklaring DVZ, vraag 26), heeft het feit dat dit paspoort, waarmee zij naar eigen zeggen heen en weer reisde naar Rwanda, *in casu* niet voorligt in elk geval tot gevolg dat haar verklaringen met betrekking tot haar reisbewegingen niet kunnen worden geverifieerd aan de hand van een bewijskrachtig document.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift en ter zitting neergelegde aanvullende nota geen andere individuele elementen aan, en de Raad kan evenmin dergelijke elementen in haar dossier ontwaren, op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij, gelet op haar specifieke profiel of persoonlijke omstandigheden, een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

3.7.10.5. De in het verzoekschrift en verzoeksters ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota ontwikkelde argumentatie kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen, aangezien verzoekster niet aantoonde dat alle Burundese onderdanen bij terugkeer louter omwille van hun verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België een gegronde vrees voor vervolging hebben, noch dat er in voorliggend geval specifieke elementen zijn die een dergelijke vrees in haren hoofd aannemelijk maken.

In een rapport van het *Forum pour la conscience et le développement* (FOCODE), een Burundese vereniging die gedwongen verdwijningen documenteert, dat als bron vermeld wordt in de COI Focus "*Burundi. Traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van Cedoca van 17 december 2025 en waaraan verzoekster tevens refereert in haar ter zitting neergelegde aanvullende nota, wordt gesteld dat "*la réalité qui attend de nombreux anciens exilés est celle d'une répression brutale et silencieuse*". Volgens deze bron worden vluchtelingen die terugkeren uit de buurlanden van Burundi vaak zonder bewijs beschuldigd van samenspanning met de oppositie of met verbannen gewapende groepen en worden ze "*souvent traqués dès leur passage aux frontières ou peu après leur installation*", door de SNR en de Imbonerakure. Verzoekster voert noch toont evenwel aan dat de geopolitieke context in de buurlanden van Burundi, enerzijds, en deze in België, anderzijds, vergelijkbaar zou zijn, waardoor de inhoud van deze informatie niet kan worden gebruikt om te concluderen dat Burundese onderdanen die vanuit België terugkeren aan dezelfde problemen zouden worden blootgesteld.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift en ter zitting neergelegde aanvullende nota verwijst naar, en citeert uit, voorgaande rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.7.11. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in (oud) artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 4, lid 5, van de Verordening (EU) 2024/1347. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

3.7.12. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

3.8. Beoordeling in het licht van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.8.1. (Oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

3.8.1. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op haar vluchtmotieven en haar voorgehouden risicoprofiel omwille van haar verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, alsook omwille van haar Tutsi-etnie, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat niet *a priori* kan aangenomen worden dat elke Burundees die vanuit België terugkeert naar Burundi na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat verzoekster haar vrees in dit verband *in concreto* aannemelijk dient te maken, waartoe zij in gebreke blijft.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op doodstraf en executie, noch op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in de jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Burundi zou hebben gekend.

3.8.2. Overeenkomstig (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Te dezen blijkt uit de COI Focus “*Burundi: Situation sécuritaire*” van 17 december 2025 dat, na een duidelijke daling van het aantal door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) geregistreerde gewelddadige incidenten in 2022 en 2023, in 2024 opnieuw een lichte stijging werd vastgesteld, zowel wat het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers betreft. Deze stijgende tendens zette zich voort in de eerste helft van 2025, in het bijzonder in de aanloop naar en tijdens de verkiezingen van juni 2025. Sinds juli 2025 werd opnieuw een daling waargenomen van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers. Net zoals in de voorgaande jaren betroffen ook in 2024 en 2025 de meeste door ACLED geregistreerde incidenten geweld tegen burgers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd van aard blijft, waarbij voornamelijk personen met een specifiek profiel, zoals leden van oppositiepartijen, mensenrechtenactivisten en journalisten, worden geviséerd.

Waar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat zich gewapende confrontaties voordoen tussen het Burundese leger en gewapende groeperingen, dient vastgesteld te worden dat dergelijke confrontaties hoofdzakelijk geconcentreerd zijn in het noordwesten van het land, in het bijzonder de omgeving van het Kibira-woud in de provincie Cibitoke. Het gros van de slachtoffers die bij dergelijke confrontaties te betreuren vallen, betreft strijders van rebellengroeperingen en Burundese soldaten. Hoewel ook melding wordt gemaakt van burgerslachtoffers, kan uit de beschikbare informatie niet blijken dat deze confrontaties gepaard gaan met een zodanig niveau van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt derhalve niet dat een burger bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De landeninformatie met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Burundi waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift is van minder recente datum dan de COI Focus "*Burundi: Situation sécuritaire*" van 17 december 2025. Door in haar ter zitting neergelegde aanvullende nota bepaalde passages uit deze COI Focus van 17 december 2025 te citeren en hieruit te besluiten dat de veiligheidssituatie als desastreus wordt omschreven, weerlegt verzoekster geenszins voorgaande conclusie dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd is. Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit blijkt dat de mate van het willekeurig geweld in het kader van gewapende confrontaties tussen strijdende partijen op het Burundese grondgebied zo hoog is of dat daarbij dermate veel burgerslachtoffers vallen, dat het niet opgaat te stellen dat burgers geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.8.3. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de voormalige Kwalificatierichtlijn, waarvan (oud) artikel 48/4, § 2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Burundi een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet-correcte feitenvinding of op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de huidige artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9, respectievelijk 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347, kan niet worden aangenomen. Een kennelijke beoordelingsfout kan evenmin blijken.

3.11. Waar verzoekster verwijst naar (oud) artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet of van artikel 4, lid 4 van de Verordening (EU) 2024/1347, dat inhoudelijk identiek is. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kirundi machtig is. De verwerende partij heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De verwerende partij heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

3.13. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in (oud) artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op negentien augustus tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

S. WILLAERT